

Tvůrci Křidel
WingMakers

Project Ancient Arrow
Projekt Starodávná Šipka

Poezie

Komnata 1-24

Anglický originál: www.wingmakers.com

Český překlad: www.chramyudalosti.cz,
tvurcikridel.lyricus.cz

ÚVOD

ke (druhému) českému překladu

Když jsem se před léty dostal na internetu k materiálům Tvůrců křídel, jejichž součástí jsou tyto básně, existoval jen web WingMakers.com a jeho částečný český překlad. Neexistoval web Lyricus ani EventTemples. Neexistovala obec čtenářů, studentů, zájemců. Zabývat se těmito materiály bylo záležitostí exotiky, extravagance a ve většině případů to znamenalo vystavit se nepochopení druhých, posměchu, pošklebkům a ironickým poznámkám. Za této atmosféry jsem studoval to, co tenkrát bylo k dispozici. Brzy jsem si tyto materiály oblíbil natolik, že když po roce jejich studia vyšel v angličtině web Lyricus.org, ihned jsem začal s jeho překladem do češtiny, abych měl tolik potřebné informace k dispozici i v českém jazyce. Celou dobu studia těchto materiálů, jsem čerpal z českých překladů, které přede mnou provedli jiní. Jsem za tyto překlady velmi vděčný, bez nich bych asi stěží byl schopen do tak komplikované tematiky proniknout. Zvláště jsem obdivoval toho, kdo přeložil básně, neboť se mi jejich české překlady velmi líbily, avšak originálům jsem nebyl schopen porozumět a v podstatě jsem nechápal, jak někdo mohl tak komplikovaný a abstraktní text přeložit. V dalších textech Tvůrců křídel jsem se dočetl, jak s básněmi pracovat, že je dobré poslouchat k nim hudbu a studovat obrazy. Protože bylo velmi komplikované všechny tyto multimediální proudy udržet pohromadě, namluvil jsem si pro svou osobní potřebu amatérským způsobem básně do MP3 přehrávače, na počítači namixoval ke každé básni příslušnou hudební skladbu a poté jsem se sluchátkami na uších poslouchal takto vyrobenou kompozici a při tom studoval obrazy komor. Ze začátku to bylo velmi obtížné, neboť jak básně, tak obrazy, tak hudba jsou natolik abstraktní, že zaměřit na ně pozornost pro mě nebylo možné déle než pár minut. Pak se můj mozek dostal do „varu“, ve snaze pochopit nepochopitelné a já musel svůj průzkum ukončit. Nicméně jsem cítil, že to je přesně to, co potřebuji ke svému dalšímu vývoji a ve svých experimentech, pozorováních a studiích jsem vytrval. Chodil jsem na procházky a na sluchátkách svého MP3 přehrávače poslouchal materiály Tvůrců křídel, které jsem pro svou potřebu postupně téměř všechny takto převedl do zvukové podoby, protože jsem zjistil, že při poslechu dokážu pochopit mnohem více, než při čtení. Zároveň byly publikovány stále další a další materiály v angličtině a zdálo se, že jsem jediný, koho tyto materiály zajímají. Abych se mohl věnovat jejich studiu, potřeboval jsem pracovat na jejich českých překladech, neboť jsem stále nebyl schopen porozumět informacím v angličtině natolik, abych se obešel bez jejich českého překladu. Protože častokrát v noci nespím, poslouchal jsem materiály Tvůrců i v noci, třeba 3x nebo 5x dokola všechny básně, plus další namluvené texty. Mnoho z textů jsem takto slyšel snad 100x a musím svědomitě říci, že každý poslech byl pro mne úplně nový. Při každém poslechu se mnou rezonovala jiná informace, jiný verš, jiná báseň. Následující den jsem třeba celý den rozjímal o jednom verši, jedné větě a cítil, jak ve mně doznívá, jak ji s každým pomyšlením rozumím více a více, hlouběji a hlouběji. Studium materiálů pro mě bylo čím dál více naplňující a „těžké“ stavy při studiu se objevovali čím dál méně. Takto jsem v průběhu let s materiály začal naprosto rezonovat a souznít. Když se v roce 2007 objevil web Event Temples (Chrám událostí) a koncept Living from the heart (Život ze srdce) a článek Rising heart (Vycházející srdce či Koruna srdce), prožíval jsem to jako vyvrcholení mnohaletého studia této tematiky. Mnoho informací zapadlo do sebe a objevil se jejich celkový smysl. **Že všechny materiály Tvůrců křídel jsou o srdci.** Tato skutečnost byla posléze odhalena na samotném webu WingMakers, kde nám John Berges v nedávno publikovaném článku „Lyricus – prvních 10 let“ zprostředkoval pochopení, že všechny weby Lyricusu se týkají spojení srdce-mysl. Na webu Tvůrci křídel se pracuje na otevření proudění informací ve směru ze srdce do mysli, zatímco na webu Chrám událostí se pracuje na otevření proudění informací ve směru z mysli do srdce. Podstatné je také pochopení, že materiály Tvůrců křídel jsou ve skutečnosti kódovanými datovými proudy Lyricusu (mytologií Lyricusu), takže se nejedná ani tak o materiály Tvůrců křídel, jako o materiály Lyricusu. Toto pochopení je důležité, neboť nám umožňuje podívat se na materiály Tvůrců křídel z jiného úhlu pohledu, který umožňuje jejich pochopení jako součástí většího celku, jenž má hlubší a širší účel a smysl. Z této perspektivy lze s překvapením vnímat, že web Chrám událostí je více o mysli, zatímco web Tvůrci křídel je více o srdci.

S tímto pochopením se mi s překvapením otevřel nový pohled na lokalitu Ancient Arrow (Starodávná šipka). Zatímco při jejím prvním studiu jsem ji profrčel s velkou rychlostí a hnal se za **Korunou srdce**, abych dokázal tyto informace pochopit myslí, čehož bylo dosaženo webem Chrám událostí, nyní jsem se vrátil do Ancient Arrow s pochopením, že zde leží **Kořen srdce**. Jaké bylo moje obrovské překvapení, když jsem zjistil, že nyní rozumím kódovaným datovým proudům mnohem více, než kdykoliv předtím. Ano, tyto materiály jsou také o srdci, avšak pojednávají o inteligencích srdce takovým způsobem, který je pro mysl neuchopitelný. **Díky tomu je vyzývána**

intuice, aby interpretovala informace myslí. Pochopil jsem, že **toto je vlastně samotný způsob, jakým jsou materiály Tvůrců křídel kódovány.** Toto zásadní pochopení ve mně spustilo hluboké přeorientování, kdy jsem snad poprvé na vědomé úrovni spatřil hloubku, která je v informacích Tvůrců křídel obsažena a to právě díky jejich kódování, které v nás aktivuje intuici takovým způsobem a takovou intenzitou a jemností, se kterou jsem se jinde nesetkal. Vpravdě řečeno, teprve nyní, po pěti letech každodenního studia materiálů Lyricusu, mám pocit, že jsem **poprvé** skutečně vstoupil do lokality Ancient Arrow. Cítím, že jsem na jejím samém začátku, v její předkomnatě a hledám způsoby, jak se dostat dovnitř do této **Podpůrné zóny, která existuje v kvantové sféře.** Pochopil jsem, že to, co je publikováno na webu je **pouhým portálem** do samotné Podpůrné zóny, jež se nachází v centru galaxie v doméně Božského světla a zvuku.

S tímto intuitivním pochopením jsem pocítil potřebu studia materiálů Tvůrců křídel v jejich anglickém originále, protože jsem pocítil, že původní český překlad snižuje jejich aktivační schopnost. S velkým respektem jsem tedy začal studovat básně Ancient Arrow v anglickém originále a současně kontroloval s původním českým překladem. Již při první básni jsem dospěl ke zcela zásadnímu zjištění: **energetický přenos, který originální báseň aktivuje, je v původním českém překladu značně oslaben!** Pokračoval jsem dalšími básněmi a situace se opakovala. Po překladu prvních třech komnat, jsem měl pocit, že se zrodily úplně nové básně, které jsou zásadním způsobem odlišné od původního českého překladu. Můj osobní pocit z těchto nových překladů, kterým říkám „remixy“, je obrovský nárůst pochopení básně a jejího energetického vyzařování. Byl jsem z této situace natolik v úžasu, že jsem nové „remixy“ dal ke studiu a zhodnocení několika přátelům. Výsledek jejich hodnocení se schodoval s mými osobními pocity.

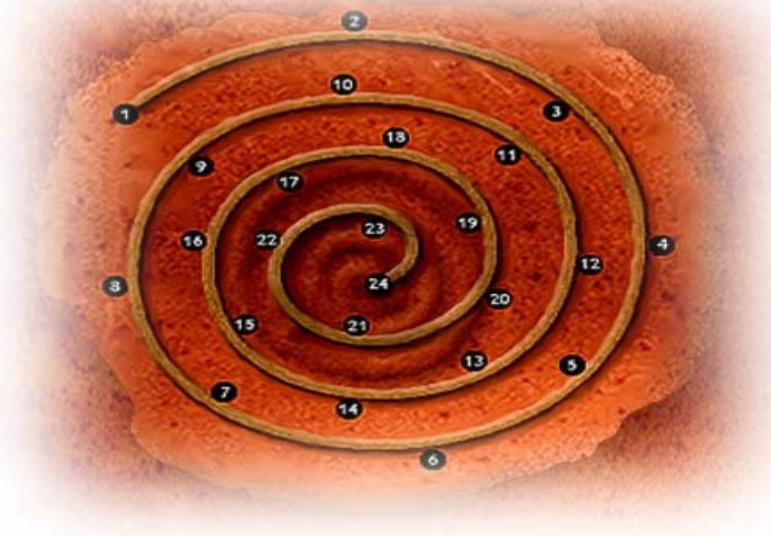
Já sám jsem touto situací překvapen, neboť jak jsem již uvedl, doposud jsem obdivoval autora původního překladu za jeho práci, neboť jsem sám nebyl schopen tak abstraktní texty přeložit. Tato situace se zcela evidentně změnila mým dlouhodobým studiem (pokud se pět let dá vůbec nazvat dlouhou dobou) těchto materiálů. Probudila se ve mně inteligence, která je schopna těmto básním rozumět, přes všechnu jejich abstrakci. A to je přesně to, co původní překladatel neměl k dispozici. Překládal „jazykově“, bez vnitřního pochopení. Ovšem v tak abstraktním textu, jakým tyto básně jsou, mohou být anglická slova přeložena desítkami českých ekvivalentů, jejichž význam je tak různorodý, že celkový smysl verše může vyznít naprosto odlišně. Při svém nynějším překladu jsem se také snažil co nejvíce držet doslovného překladu slov a nepoužívat jiné metafory, což původní překladatel v mnohých případech nedělal. Originální básně a použité metafory se totiž v mnohých případech jeví tak nepochopitelné nebo přímo nevhodné, že příliš uvolněný a svévolný překladatel ve snaze básně „učesat“ provede příliš vzletný a uvolněný překlad, který ovšem ztrácí na přesnosti a tím na aktivační schopnosti. Jsem pevně přesvědčen, že originální básně jsou „neučesané“. Dokonce se to v jedné z nich praví: „nevychovaný básník, jenž miluje surovost neučesanou příkrasami druhých“. Právě tato „neučesanost“ či „surovost“ použitých metafor nás nutí k novým způsobům myšlení, vytváří potřebné mentální asociace, jejichž zřetězení vyvolané básní nás posléze přivádí k novým pochopením. Je to mistrovské dílo a já jsem nad ním v tichém úžasu. Pod těmito slovy teče řeka radosti, řeka božského světla a zvuku.

Také je dobré mít na paměti, že celá lokalita Ancient Arrow se týká genetiky a že 24 komor s básněmi se týká jednotlivých chromozómů v lidském genomu. S informací Lyricusu: **Prvotní Zdroj se probouzí v kotli lidského genetického složení,** můžeme pochopit, že každá báseň či komnata, se týká jednoho chromozomu. Každá báseň má ducha a tento duch je inteligenční esencí daného chromozomu. Též je dobré si uvědomit, že chromozomy jsou párové – stejně jako básně, v každé komnatě jsou dvě. Jedna pro ženství, druhá pro mužství. A že vlákno DNK je dvojité šroubovice, šroubovice, kde jedno vlákno prezentuje mužství a druhé ženství. S těmito informacemi můžeme v básnické sbírce Ancient Arrow nalézt něco zcela neočekávaného: **jedná se o mapu lidského genomu,** která je nějakým nevysvětlitelným, avšak zcela mistrovským způsobem zakódována do 48 básní, 24 obrazů a 24 hudebních skladeb. Tato díla umožňují jejich čtenáři-posluchači-pozorovateli-výzkumníkovi uspořádat svůj genetický kód do stavu vyšší funkčnosti, kdy se Prvotní zdroj může probudit v kotli genetického složení jedinice. Na tuto skutečnost je v básních na několika místech přímo poukázáno: „vysněný seznam je znovu kompletní“ či „duchové se seřadily a jednohlasně promluvíly“ či „mapotvůrce – nechť do mne vstoupí jako paprsek světla“.

Ke každé básni by se dal napsat obsáhlý výkladový komentář, který by dekoval význam metafor. Dal by se sepsat výkladový slovník, kde by bylo provedeno přirovnání k pasážím filosofie a dalších textů Lyricusu. Ale to všechno nemá smysl. Pochopení, které v nás básně mohou vyvolat, nelze předat, nelze zveřejnit, nelze odkódovat. Jejich krása a moudrost spočívá právě v jejich zakódování do metafor, které vyzývají intuici studenta, takže moudrost přichází zevnitř bytosti, jako vlastní dosažené poznání.

Překladatel, duben 2009

POETRY NAVIGATOR

Obsah

Komnata 1	
Soucit.....	6
Naslouchání.....	7
Komnata 2	
Jazyk Nevinnosti.....	8
Svůdná vize.....	8
Komnata 3	
Obvazy zvířete.....	10
Způli má.....	10
Komnata 4	
Nepřítomná	12
Jednoho dne.....	13
Komnata 5	
Další.....	14
Nositelé života.....	15
Komnata 6	
Nepomíjející.....	16
Na tomto místě.....	17
Komnata 7	
Spojení.....	19
Jako velrybí písň.....	20
Komnata 8	
Další mysl otevřená.....	21
Toužení.....	22
Komnata 9	
Navždy.....	23
O průzračných věcech.....	24

Komnata 10	
Po proudu.....	25
Co je zde nalezeno.....	26
Komnata 11	
Kruh.....	27
Bdící a čekající.....	28
Komnata 12	
Příchod.....	29
Tvůrci křídel.....	29
Komnata 13	
Můj syn.....	31
Bezejmenný chlapec.....	31
Komnata 14	
Sídlo bohů.....	33
Samostatná bytost.....	33
Komnata 15	
Přející světlo.....	35
Tajný jazyk.....	35
Komnata 16	
Znamení jejímu srdci.....	36
Na ničem nezáleží.....	37
Komnata 17	
Poté.....	38
Nespoutané vzpomínky.....	38
Komnata 18	
Závěrečný sen.....	40
Průzračné věci.....	41
Komnata 19	
Snadno k nalezení.....	42
Ze svůdných míst.....	43
Komnata 20	
Kulky a světlo.....	44
Přirozenost andělů.....	44
Komnata 21	
Tulák po snech.....	46
Odpouštějící.....	48
Komnata 22	
V laskavosti spánku.....	49
Vřelá přítomnost.....	49
Komnata 23	
Složené věci.....	52
Spirála.....	52
Komnata 24	
Ryzost a dokonalost.....	54
Oheň pro tebe.....	55

Komnata 1

Compassion

Angels must be confused by war.
Both sides praying for protection,
yet someone always gets hurt.
Someone dies.
Someone cries so deep
they lose their watery state.

Angels must be confused by war.
Who can they help?
Who can they clarify?
Whose mercy do they cast to the merciless?
No modest scream can be heard.
No stainless pain can be felt.
All is clear to angels
except in war.

When I awoke to this truth
it was from a dream I had last night.
I saw two angels conversing in a field
of children's spirits rising like silver smoke.
The angels were fighting among themselves
about which side was right
and which was wrong.
Who started the conflict?

Suddenly, the angels stilled themselves
like a stalled pendulum,
and they shed their compassion
to the rising smoke
of souls who bore the watermark of war.
They turned to me with those eyes
from God's library,
and all the pieces fallen
were raised in unison,
coupled like the breath
of flames in a holy furnace.

Nothing in war comes to destruction,
but the illusion of separateness.
I heard this spoken so clearly I could only
write it down like a forged signature.
I remember the compassion,
mountainous, proportioned for the universe.
I think a tiny fleck still sticks to me
like gossamer threads
from a spider's web.

And now, when I think of war,
I flick these threads to all the universe
hoping they stick on others as they did me.
Knitting angels and animals
to the filamental grace of compassion.
The reticulum of our skyward home.

Soucit

Andělé musí být válkou zmateni,
když obě strany prosí o ochranu
a přesto jsou tu vždy ranění.
Někteří umírají.
Někteří tak usedavě pláčí,
až ztrácejí svůj vodnatý stav.

Andělé musí být válkou zmateni.
Komu pomoci?
Koho ospravedlnit?
Čím milosrdenstvím obdařit nemilosrdné?
Nejsou slyšet výkřiky počestných.
Není cítit bolest bez poskvrny.
Andělům je jasné vše,
pokud není války.

Když jsem procítl v této pravdě,
bylo to po snu, jenž se mi včera zdál.
Viděl jsem, jak v poli dva andělé hovoří
o dětských duších vznášejících se jak stříbrný dým.
Ti andělé se spolu přeli
na čí straně je pravda
a na čí jenom omyl dlí.
Kdopak ten konflikt započal?

Znenadání se andělé zklidnili,
jako kyvadlo ustrnuvších hodin,
a jejich soucit se obrátil
k vycházejícímu mraku dýmu
duší nesoucích vodoznak války.
Obrátili ke mně svoje zraky
s očima z Boží knihovny
a všichni ti co padli,
se pozvedli v souzvuku,
sjednoceni jako dech plamenů
v posvátném ohništi.

Válka nezničí nic jiného,
než iluzi oddělenosti.
Slyšel jsem to tak jasně, že mi nezbylo než opsat ta slova,
jako zapomenutý podpis.
Pamatuji si jejich soucit,
mohutný, dimenzovaný na vesmír.
Myslím, že malý kousek stále na mně lpí,
jako tenoučká vlákna
jemné pavučiny.

A nyní, když pomyslím na válku,
vrhám ty nitky vzhůru do vesmíru
v naději, že ulpí na ostatních, stejně jako na mně.
Vplétám anděly a zvířata
do nitkovité šlechtnosti soucitu.
Přediva našeho nebeského domova.

Listening

I am listening for a sound beyond sound
that stalks the nightland of my dreams,
entering rooms of fossil-light
so ancient they are swarmed by truth.

I am listening for a sound beyond us
that travels the spine's
invisible ladder to the orphic library.
Where rebel books revel in the unremitting light.
Printed in gray, tiny words with quicksand depth
embroidered with such care they
render spirit a ghost, and God,
a telescope turned backwards upon itself
dreaming us awake.

Never-blooming thoughts surround me
like a regatta of crewless ships.
I listen leopard-like,
canting off the quarantine of bodies
sickened by the monsoon of still hearts.
There is certain magic
in the heartbeat which crowds the sound I seek,
but it is still underneath the beating I wish to go.
Underneath the sound of all things
huddled against the tracking dishes
that turn their heads to the sound of stars.

I am listening for a sound unwound,
so vacant it stares straight with the purity to peer
into the black madness of time
sowing visions that oscillate in our wombs
bearing radiant forms as the substrate of our form.

When I look to the compass needle
I see a blade of humility
bent to a force waylaid like wild rain
channeled in sewer pipes.
Running underground
in concrete canals that quiver,
laughing up at us as though we were lost
in the sky-world with no channel for our ride.

I am listening for a sound
in your voice,
past the scrub terrain of your door
where my ear is listening on the other side.
Beneath your heart where words go awkward
and light consumes the delicate construction of mingled lives.
I can only listen for the sound I know is there,
glittering in that unpronounceable, stateless state
quarried of limbs so innocent
they mend the flesh of hearts.

Naslouchání

Naslouchám zvuku za zvukem,
jež kráčí noční krajinou mých snů,
vchází do prostorů ze zkamenělého světla,
tak starých, že jsou zaplaveny pravdou.

Naslouchám zvuku za námi,
který cestuje neviditelným žebříkem páteře
do mystické knihovny,
kde se vzpurné knihy těší nekonečnému světlu.
Poseté šedivými slůvky hloubky tekutých písků
stvořenými s takovou péčí,
že vyjadřují duši, ducha a Boha,
teleskop sám na sebe otočený
nás snících za bděla.

Obklopují mě nikdy nevykvetlé myšlenky,
jako regata lodí bez posádky.
Naslouchám s bdělostí leoparda,
otupuji karanténu těl,
ochořelých za monzunu znehybnělých srdcí.
Je jisté kouzlo
v tlukotu srdce, jenž naplňuje zvuk co hledám,
ale stále je pod zvukem, za kterým bych chtěl jít.
Pod zvukem všech věcí
vržených proti sledovacím parabolám,
jež otáčejí své hlavy ke zvuku hvězd.

Snažím se zachytit zvuk nespoutaný,
tak prázdný, že hledí zpřímá s čistotou
nahlížející do černého šílenství času,
který seje vize, jež vibrují v našem lůně
a rodí zářící formy jako substrát naší formy.

Když pohlédnu na stříčku kompasu,
vidím ostří pokory,
zaměřené k síle, jež byla zastavena jako divoký déšť,
svedený do odpadových potrubí.
Zurčí podzemím
betonovými kanály, které se chvějí
a vzhůru se nám vysmívají, jako myšlenka, kterou jsme ztratili,
v nebeském světě, kde nejsou kanály pro naše cesty.

Naslouchám zvuku
ve tvém hlase,
za očištěným prostorem tvých dveří,
kde z druhé strany mé ucho naslouchá.
Pod tvým srdcem kde se slova stávají nevhodnými
a světlo pohlcuje jemnou před' promíchaných životů.
Můžu naslouchat jen zvuku, o němž vím, že je
zářící ve formě bez tvaru, již nelze vyslovit,
pramenící z údů tak nevinných,
že umí uzdravit srdce sval.

Komnata 2

The Language of Innocence

When a river is frozen,
underneath remains a current.
When the sky is absent of color
beneath the globe another world comes to light.
When my heart is alone
somewhere another heart beats my name
in code that only paradise can hear.

Is my heart deaf
or is there no one
who can speak the language of innocence?
Innocence, when words
suffer meaning and gallop away in its presence.
I have seen it.
Felt it.
I have loosened its secrets in the blushing skin
when upturned eyes witness its home
and never turn away.
And never turn away.

There is this world
of slumbering hearts and hollow love,
but it cannot carry me to daylight.
My craving is so different
and it can never be turned away.

Tempress Vision

A temptress vision has encircled me like a
willful shadow of a slumbering dream.
Is it the powerful light of purpose?
If I squint with all my strength I may see it.
Always must it be inside of me
like a pilot fish inseparable from its host.
It fearlessly drinks my essence.
Such a bitter taste I muse.
Spit it out upon your table of perfection.
Compare this grain of sand with your galaxy.
This spire of sorrow with your deepest eye.
If my callous mind can see you,
there are no interventions.
No pathway away.
Convergence.

I am a lock-picker.
A tunnel-digger.
A fence-cutter of the wicked watchers.
A traveler that has sought
the mystery that alludes all but the outlaws.
The wild-eyed, unrelenting fools of purpose
that remain outside the laboratory of wingless flight.

You are the eternal Watcher
who lives behind the veil of form and comprehension,
drawing forth the wisdom of time

Jazyk Nevinnosti

Řeku když led pokryje,
proud vespod dál se valí.
Obloha když barvy ztratí
zpod zeměkoule jiný svět do světla se rodí.
Srdce mé když osaměje
jiné srdce kdesi moje jméno vytukává
kódem jen v ráji slyšitelným.

Je mé srdce hluché
nebo není nikoho
kdo znal by jazyk nevinnosti?
Nevinnosti, před níž slova
trpí významem a v jejíž přítomnosti pryč prchají.
Viděl jsem ji.
Cítil jsem ji.
Odkryl jsem její tajemství ve stydící se kůži,
když oči obrácené vzhůru o domově jejím svědčí
a pohled svůj nikdy už neodvrátí.
A pohled svůj nikdy už neodvrátí.

Zde je ten svět
dřímajících srdcí a prázdné lásky,
která mě však nemůže dovést ke světlu dennímu.
Má touha tolik je jiná
a nikdy už nemůže být zvrácena.

Svůdná vize

Svůdná vize mne obkroužila
jak tvrdošíjný stín dřímajícího snu.
Je to mocné světlo záměru?
Zašilhám-li ze všech sil, snad jej zahlédnu.
Vždy musí být uvnitř mne,
jako rybka lodivod neoddělitelná od svého hostitele.
Beze strachu pije mou podstatu.
Jak hořká chuť, mne napadá.
Vyplivni ji na svůj stůl dokonalosti.
Srovnej to zrnko písku se svou galaxií.
Tu špičí smutku s hloubkou tvých očí.
Jestli má necitlivá mysl dokáže tě spatřit,
nejsou žádné zásahy.
Žádná cesta pryč.
Sbližování.

Jsem ten, kdo paklíčem zámky otvírá,
tunely hloubí,
živé ploty zlých pozorovatelů stříhá.
Cestovatel, jenž našel tajemství,
které se zmiňuje všem, jen ne vyhoštěncům.
Těm neúprosným bláznům záměru s divokýma očima,
co vně laboratoře letů bez křídel zůstávají.

Jsi věčný Pozorovatel,
žijící za oponou tvarů a pochopení,
sající dále moudrost času

from the well of planets.
You cast your spell and entrain all that I am.
Am I just a fragment of your world?
A memory hidden by time?
A finger of your hand driven by a mind
unfamiliar with skin.
Touch yourself and you sense me.
Visions wild with love.
Splendor that beckons like a secret whisper of gladness
spread on the winds by an infinite voice.
The sound of all things unified.
I am part of that voice.
Part of that sound.
Part of that secret whisper of gladness.

This limitation must end in lucid flesh.
The dream of sparks ascending
quicken the cast of hope.
Avoid the brand of passivity
the signs complain.
Shun manipulation before you are stained.
Spurn all formula and write new equations
in the language of sand.

Heed no other,
nor listen to the seduction of holy symbols
standing before the windows of truth.
Define from a foreign tongue.

These are the battered keys
that have led me to unlocked doors.
Doors that collapse at a mere breath
and behind which
lay more pieces to collect for the Holy Menagerie.
The never-ending puzzle.

All the stars in the sky
recall the purpose of your hallowed light.
Burn a hole through the layers.
Peel all the mockery away.
Enjoin the powers
to answer this call:
Bring the luminous vision
hidden behind the whirling particles
of the Mapmaker.
Let it enter me
like a shaft of light that enters a cave's deepest measure.
Ancient fires still burn in these depths.
Who tends them?
What eyes are watching?
Waiting.
Waiting for time's flower to bloom.
To submerge in the relentless subtlety
that moves beyond my reach
with a jaguar's stealth.
To dream of elder ways
that leap over time
and leave behind the puzzle of our making.

O' temptress vision
you steal my hunger for human light.
If there is anything left to hollow
let it be me.
If there is anything left to cage
let it run free.
If there is anything left to dream
let it be our union.

ze studnice planet.
Používáš své kouzlo a způsobuješ vše, čím jsem.
Jsem snad jen zlomkem tvého světa?
Vzpomínkou co ukryl čas?
Prstem tvé ruky ovládané myslí,
co vlastní kůži nepoznala.
Dotkni se sebe a ucítíš mne.
Vize láskou divoké.
Nádhera vábící jak tajný šepot radosti
rozšiřující se větry nekonečného hlasu.
Zvuk věcí všech sjednocený.
Jsem součástí toho hlasu.
Součástí toho zvuku.
Součástí toho tajného šepotu radosti.

Toto omezení musí skončit v lucidním záblesku.
Sen jisker stoupajících
urychlujících rolí naděje.
Zabraň známkám netečnosti
o níž znamení žalují.
Vyhní se manipulaci dříve, než budeš zneuctěn.
Odmítni všechny vzorce a napiš nové rovnice
v jazyce odvahy.

Nevšímej si nikoho,
ani nenaslouchej svádění svatých symbolů,
stojícími před okny pravdy.
Vyjdi z jiné, cizí řeči.

To jsou ty stářím sešlé klíče
co vedly mne ke dveřím nezamčeným.
Dveřím, které pouhým dechem se rozpadají,
a za kterými
leží další kousky do sbírky Svatého Zvěřince.
Nekonečné skládky.

Všechny hvězdy na nebi
pamatují si příčinu tvého světla posvátného.
Propal otvor vrstvami.
Oloupej všechny posměchy.
Přikaz silám
ať vyslyší to volání:
Přinést vizi průzračnou
skrytou za rotujícími částicemi
Mapotvůrce.
Nechť do mne vstoupí
jak paprsek světla, jenž vstupuje do nejhlubších koutů jeskyně.
Dávné ohně ještě planou v těch hlubinách.
Kdo střeží je?
Čí oči nad nimi bdí?
A čekají.
Čekají až květ času se rozvíje.
Aby vnořily se do nezlomné jemnosti
jež uniká mimo můj dosah
se lstivostí jaguára.
Aby snily o dávných stezkách,
co nad časy se klenou
za sebou nechávají hádanku našeho stvoření.

Ó, svůdná vize,
tys' připravila mne o hlad po lidském světle.
Zbývá-li co k prohloubení,
nechť tím jsem já.
Zbývá-li co k uvěznění,
nechť svobodu získá.
Zbývá-li co ke snění,
nechť je to naše spojení.

Komnata 3

Bandages of the Beast

There were many random omens.
Sending olive branches with thorns was
only one of your repertoire.
You offered me a book
where all the answers lay encoded in
some strange dialect.
Symbols undulating like serpents restless for food.

If I was windborne as a lambent seed you
would still the air
and I would fall into the thicket.
If I yearned for sweet water
you would pass me the bitter cup.
If I was an injured fawn you would flush me
from the cloister, corner me against cold stone,
and admire my fear.

Everywhere I steer I seek the one look of love;
yet love humbles itself like a mannequin
changing its clothes to accommodate the dressmaker.
Underneath there are bandages of the beast.
Underneath there is the tourniquet of deliverance.
But beneath the shell there is emptiness, so defiant
it is clothed in finery that neither
dressmaker nor beast can touch.

You have mistaken my search as my soul.
Raking through it for clumps of wisdom,
you have found only what I have lost to you.
Held like rootless dreams
I will vanish in your touch.

If you pass your rake over this emptiness
you will feel clumps of my spirit.
You will find me like tiny pieces of mirror broken
apart yet still collected in one spot.
Still staring ever skyward.
Still reflecting one mosaic image.
Still the accompanist of myself.

Half Mine

When I see your face I know you are half mine
separated by the utmost care to remember all of you.
When I undress my body I see that I am half yours
blurred by sudden flight that leaves
the eye wondering what angels carved in their hearts
to remind them so vividly of their home.

When I see your beauty I know you are half mine
never to be held in a polished mirror

Obvazy zvířete

Bylo tu mnoho náhodných znamení.
Posílat trnité olivové snítky,
bylo jen jedním z vašeho repertoáru.
Nabídli jste mi knihu,
kde všechny odpovědi ležely zakódovány
v nějakém cizím nářečí.
Symboly vlnící se jako hadi neúnavně za potravou.

Kdybch byl nesen větrem, jako jiskřící semeno,
znehbylnili byste vzduch
a já bych spadl do houští.
Kdybch toužil po vodě sladké
podali byste mi kalich hořkosti.
Kdybch byl zraněným kolouchem,
vyhnali byste mě z kláštera, přitiskli ke chladnému kameni
a obdivovali můj strach.

Kamkoliv mířím, hledám jeden pohled lásky;
takové lásky, která objímá sama sebe jako manekýna,
co převléká svůj šat, aby vyhověla jeho tvůrci.
Kdesi v hloubi jsou obvazy zvířete.
Kdesi v hloubi je turniket osvobození.
Ale pod tou skořápkou je prázdnota tak vzdorná,
že oděná jest v krásném šatu,
kterého ani jeho tvůrce, ani zvíře dotknouti se schopno není.

Spletli jste si mé hledání s mou duší.
Když jste se v ní prohrabovali za chomáčem moudrosti,
našli jste jen to, co jsem vám ztratil.
Držený jako sny bez kořenů,
rozplynu se vaším dotykem.

Jestli se prohrabete touto prázdnotou,
ucítíte shluky mého ducha.
Uzříte mě jako drobné kousky rozbitého zrcadla,
roztrošeného, avšak stále shromážděného v jedné kapce.
Stále vzhlízejícího na oblohu.
Stále odrážejícího jeden mozaikový obraz.
Stále doprovázejícího sama sebe.

Způli má

Když vidím tvoji tvář, vím, že jsi způli má,
oddělená nejvyšší snahou, zapamatovat si vše tvé.
Když vysvléknu své tělo, vidím, že jsem způli tvůj,
zastřený náhlým letem, jenž zanechává
oko v údivu nad tím, co si andělé vyřezali do srdcí,
jako živou připomínku svého domova.

Když vidím tvoji krásu, vím, že jsi způli má,
nezachytitelná vyleštěným zrcadlem,

knowing the faithful hunger of our soul.
When I watch your eyes I know they are half mine
tracing a trajectory where sensual virtue is the very spine of us.

When I hold your hand I know it is half mine
wintered in kinship, it circles tenderness
beneath the moon and well of water when the feast is done.
When I kiss your lips I know they are half mine
sent by God's genealogy to uncover us
in the delicious cauldron of our united breath.

When I hear you cry I know your loneliness is half mine
so deep the interior that we are lost outside
yearning to give ourselves away
like a promise made before the asking.
And when I look to your past I know it is half mine
running to the choke cherry trees
invisible to the entire universe we found ourselves
laughing in sudden flight
eyeing the carved initials in our hearts.
Sparing the trees.

které zná věrný hlad naší duše.
Když pohlédnu do tvých očí, vím, že jsou způli mé
a sledují trajektorii kde smyslná síla tvoří naší samotnou páteř.

Když uchopím tvou ruku, vím, že je způli má
přezimující ve spříznění obklopuje něhu,
pod měsícem a studní s vodou, když hostina je dokončena.
Když líbám tvé rty, vím, že jsou způli mé
seslané Božím rodokmenem, aby nás odkryly
v nádherném kotli našeho spojeného dechu.

Když slyším tvůj nářek, vím, že tvé osamění je způli mé,
tak hluboko uvnitř, že jsme ztraceni venku
toužíce sami sebe se vzdát
jako slib daný před požádáním.
A když pohlédnu do tvé minulosti, vím, že je způli má
běžící k zalykajícím se třešňovým stromům,
neviditelní celému vesmíru, našli jsme se,
smějící se v náhlém letu,
hledíce na vyřezané iniciály v našich srdcích.
Stromy jsme ušetřili.

Komnata 4

Missing

Facing another evening without you
I am torn from myself
in movements of clouds,
movements of earth spinning
like the sure movement of lava as it rolls to sea.
Yet when I arrive
you are still gone from me
23 footsteps away;
a cluster of punishment.
A bouquet of the abyss.

When I look to the east I think of you
softly waiting for the vines to abdicate
their portion of your heart.
So you can be chiseled out of the matrix
with smooth hammer strokes
from my hands.
Freed of the coal, the black rot
of untouched shoulders,
you can open your eyes again
flashing the iridescent animals,
valiant vibrations of your rich spirit.

Centerpiece of my table
I stare at you in candlelight,
the windows behind, black in their immensity,
only enlarge you.
Making you more of what I miss.
The procession of prophecies
has entered me again
casting doubt in my mind like rain
on dead leaves.

I go among your body
to feel the presence of your heart beating
something golden spun from another world.
You cannot feel me.
I am invisible in all ways to you, but one.
A reflection in the mirror.
Beneath your eyes
you see me dancing away the body.
Dancing away the mind.
Dancing away the incarnations
of my absence.

Nepřítomná

Tváří v tvář dalšímu večeru bez tebe
jsem sám od sebe odtržen
v pohybech mraků,
pohybech rotující země
pohybech lávy s jistotou se valící do moře.
A i když přijdu
jsi ode mne stále odloučená
o 23 kroků;
chomáč potrestání.
Kytice propasti.

Když pohlédnu k východu, myslím na tebe,
pokorně čekající, až šlahouny se vzdají
své porce tvého srdce.
Bys mohla být vytesána z matrice
jemnými poklepy kladiva
z mých rukou.
Osvobozená od uhlí, té černé hniloby
nedotčených ramen,
můžeš opět otevřít své oči
blýskající se duhovými zvířátky
statečnými záchvěvy tvého bohatého ducha.

Středobode mého stolu
zírám na tebe ve světle svíčky,
okna v pozadí, černá ve své nesmírnosti,
tě jenom zvětšují.
Dělají z tebe více, než co mi chybí.
Průvod prorocství
mě opět prostoupil,
hrající v mé mysli pochybnostmi jako déšť
na mrtvých listech.

Vcházím doprostřed tvého těla,
abych cítil blízkost tvého tlukoucího srdce,
čehosi zlatého upředeného z jiného světa.
Nemůžeš mě cítit.
Jsem pro tebe všemi způsoby neviditelný, až na jeden.
A to je odraz v zrcadle.
Pod svýma očima
vidíš jak tancuji ven z těla.
Jak tancuji ven z mysli.
Jak tancuji ven z inkarnací
své nepřítomnosti.

One Day

One day,
out of this fleshy cocoon
I will rise like a golden bird of silent wing
graceful as the smoke of a fallen flame.
I will dream no more of places
hidden--secreted away in heaven's cleft
where the foot leaves no print.

One day,
I will walk in gardens holding hands
with my creation and creator.
We will touch one another
like lovers torn by death
to say goodbye.
We will lay in one another's arms
until we awaken as one
invisible to the other.

One day,
I will isolate the part of me
that is always present.
I will dance with it
like moonlight on water.
I will hold it to myself in a longful embrace
that beats perfection
in the hymn of the Songkeeper.

One day
when I curl away inside myself
I will dream of you
this flesh-covered-bone of animal.
I will yearn to know your life again.
I will reach out to you
as you now reach out to me.
Such magic!
Glory to covet the unknown!
That which is
is always reaching for the self
that cheats appearances.
Who dreams itself awake and asleep.
Who knows both sides of the canvas
are painted, awaiting the other
to meld anew.

Jednoho dne

Jednoho dne,
vně tohoto masitého zámotku,
vzlétnu jako tichokřídlý zlatý pták,
elegantní jako dým padlého plamene.
Již nebudu snít o místech
tajně skrytých v nebeských štěrbinách
kde nohy nezanechávají stop.

Jednoho dne,
budu se procházet zahradami ruku v ruce
se svým stvořením i stvořitelem.
Navzájem se dotkneme
jak smrtí odtržení milenci,
abychom si řekli sbohem.
Budeme si ležet v náručí
dokud se neprobudíme jako jeden
neviditelný druhému.

Jednoho dne,
oddělím tu část sebe,
která je stále přítomna.
Budu s ní tančit
jako měsíční světlo na hladině.
Přitisknu ji k sobě v předlouhém objetí,
které tluče dokonalostí
ve chvalo zpěvu Pána písní.

Jednoho dne,
až se odvinu ven uvnitř sama sebe
budu snít o tobě
tomto zvířeti z kostí obalených masem.
Znovu zatoužím poznat tvůj život.
Dosáhnu ven k tobě,
tak jako ty teď dosahuješ ven ke mně.
Jaké kouzlo!
Sláva touze po nepoznaném!
Tomu, co vždy
dosahuje sama sebe,
co podvádí ve vzhledu.
Tomu, co sní sama sebe probuzeného i spícího.
Tomu, co ví že plátno má na obou stranách
obraz, který čeká až ten druhý
s ním znovu splyne.

Komnata 5

Another

One skin may hide another,
I remember this from a poem when I
launched a fire across a field of deadness.
At least, to me, it seemed dead.
I felt like a liberator of life force
renewing the blistered and dying grasses.
Actually, more weeds than grass,
but nonetheless, the flora had flat-lined.
I peeled back skin with holy flame
and brought everything to black again
as though I called the night to descend.
From blackness will arise a new skin
cresting green architecture from a fertile void.

As the flames spread their inviolable enchantment
I saw your face spreading across my mind.
Remember the fire we held?
I hoped it would unfurl a new skin
for us as well.
I still hold this hope.
Forever it will roam inside me
invariant to all transformations and motions.

One person may hide another,
but behind you, love is molting a thicker skin
than I can see through.
No flame can touch its center.
No eyes can browse its memory.
I want nothing behind you in wait.
Seconds tick away like children growing
in between photographs.
I will not forget you in the changes.
Cursed with memory so fine
I can trace your palm.
I can inhale your sweet breath.
I can linger in your arms' weight.
I can hear your exquisite voice
calibrate life with celestial precision.

One purpose may hide another.
I heard this as the fire died out
to reveal the scent of the wet earth
and growing things.
I could feel my love decompose
returning to the uninhabited realm
where it belongs.
Where all hearts belong when
love is lost, and the code of the mute,
coiled in fists that pound,
reveal the wisdom of another.

Další

Jedna kůže další může skrývat,
to si pamatuji z jedné básně,
když jsem šlehl plamenem napříč lánem zmrtvělosti.
Alespoň pro mne zdál se býti mrtvým.
Cítil jsem se jako osvoboditel životní síly
obnovující naduté a umírající trávy.
Vlastně spíše plevel, nežli trávu,
leč nicméně byla flóra zploštělá.
Stáhnul jsem kůži plamenem posvátným
a vše opět vnesl do černého,
jako bych volal noc, aby sestoupila.
Z černoty vzejde kůže nová
a završí zelenou architekturu z oplodněné prázdnoty.

Když plameny rozšířily své nenarušitelné kouzlo,
zahlédl jsem tvou tvář, jak šíří se mou myslí.
Pamatuješ ten žár, který jsme měli?
Doufal jsem, že by mohl rozvinout kůži novou
také pro nás.
Tu naději stále mám.
Navěky se bude toulat uvnitř mne,
neměnná ke všem transformacím a pohybům.

Jeden člověk dalšího může skrývat,
ale za tebou láska pelichá kůži silnější,
než jsem schopen prohlédnout.
Žádný plamen není schopen dotknout se jejího středu.
Žádné oči nejsou schopny brouzdat její paměti.
Nechci, aby něco za tebou muselo čekat.
Vteřiny odtikávají jako rostoucí děti
mezi fotografiemi.
Nezapomenu tě v těch změnách.
Jsem proklet paměti tak jemnou,
že mohu sledovat tvou dlaň.
Mohu dýchat tvůj sladký dech.
Mohu dlít v tíži tvých paží.
Mohu poslouchat tvůj nádherný hlas,
jak cejchuje život s nebeskou přesností.

Jeden účel může skrývat další.
To zaslechl jsem když oheň vyhasnul,
aby odkryl vůni vlhké půdy
a věci rostoucí.
Mohl jsem cítit svou lásku rozloženou,
vracející se do vylidněné říše
kam náleží.
Kam všechna srdce náleží poté,
co je láska ztracena a kód potlačených
stočený v pěstích bušících,
odhaluje moudrost dalšího.

Life Carriers

Life carriers spawn in the primal waters
of a giant embryo.
Their progeny will settle in human dust.
Pieces of clay
with tiny thoughts of flight.
Knife-points veiled in turbid cloaks
that shun the light of a tranquil star.

In the remote wilds the life carriers
emerge and perch upon
the shoulders of gray stones.
They signal their desires to fly,
but their homes are suited
for the comforts of rain and earth.
The sky must wait.
(The dirt companion smiles.)

Circles break.
Barriers overrun.
Life carriers deny their ancient pull
from the ground.
Wings sprout like golden hair
sinuous with nature's artifice.
Ragged feet are left behind.
The earth replaced with vivid sky.
Gravity shines its menacing stare
to hold them
with assertive hands.

Homeless cages
are left to rot.
To sink behind the groundless sky.
Earthen faces have dropped their smiles
and lost their smell of fresh dirt.
The dream of flight
has invaded somber walls--
life carriers have bounded
to the other side.
There they meet the next rung
of the endless ladder,
and trade their wings for wisdom's eye.

Nositelé života

Nositelé života třou se v plodové vodě
obřího embrya.
Jejich potomci se usídlí v lidském prachu.
Zrnka hlíny
s drobnými myšlenkami na létání.
Hroty nožů zahalené ve špinavých pláštích,
straníci se světla klidných hvězd.

V dalekých divočinách nositelé života
vynoří se a spočinou
na plecích šedých kamenů.
Dávají znamení o svých tužbách létat,
ale jejich domovy jsou vhodné
pro pohodlí deště a země.
Nebe musí počkat.
(Hliněný průvodce se usmívá.)

Kruhy zlomeny.
Překážky překonány.
Nositelé života popírají svou dávnou přitažlivost
k půdě.
Křídla vyraší jako zlaté vlasy,
klikatící se vynalézavostí přírody.
Rozedrané nohy jsou odloženy.
Země je nahrazena živoucí oblohou.
Přitažlivost vrhá své výhružné pohledy,
aby je zadržela
rukou majetnickou.

Bezdomovecké klece
jsou hnilobě zanechány.
By se zanořily za nebe prosté půdy.
Hliněné tváře úsměvy odložily
a ztratily svou vůni čerstvé půdy.
Sen o létání
vtrhl do pochmurných zdí -
nositelé života se odhodlali
na druhou z obou stran.
Našli tam další příčel
nekonečného žebříku
a směnili svá křídla za moudrosti zrak.

Komnata 6

Imperishable

Through this night I have slept little.
My eyes, closed like shutters
with slats that remain open,
wait to invent dreams
of some charred reality.
I sense you, but no weight on my bed.
No shift or creaking other
than my own restlessness.

Wandering words
self-gathered, self-formed,
and released to the night
like a mantra slowly drowned in music.
Your presence grew with the music
devouring it in silence.
You came to me so clear
my senses aroused in electric storms of clarity.
The buzz of mercury lamps
alongside rutted roads,
shedding their weightless light.

In all of this waiting for you
no fortress or foxhole bears my name.
I lay on the Savannah
staring at the sun hoping against hope
it blinks before I do.
My wounded cells,
tiny temples of our mixture,
have weakened in your absence.
I can feel them wail in their miniature worlds.
My feet resist their numbness,
deny them their war.

As I lay here alone
waiting to be gathered into your arms,
I ask of you one thing,
remember me as this.
Remember me as one who loves you
beyond yourself.
Who pierces shells, armor, masks,
and everything protecting
your spirit in needless fervor.
Remember me as this.
As one who loves you unmatched
by the deepest channels
that have ever been forged.
Who will love you anywhere and always.

And if you look very closely at my love
you will not find an expiration date,
but instead, the word, imperishable.

Nepomíjející

Této noci jsem spal jen málo.
Mé oči, jako okenice zavřené
se žaluziemi, jež zůstaly otevřené,
čekaly na sprádaní snů,
z jakési zuhelnatělé skutečnosti.
Cítím tě, avšak mé lože není zatěžkáno vahou.
Žádný pohyb či zavržání druhého
kromě mé vlastní nervozity.

Toulající se slova,
sama sebe seskupující a formující,
uvolněná do noci,
jako mantra zvolna tonoucí v hudbě.
Tvá přítomnost tou hudbou rostla
pohlující ji v tichu.
Přišla jsi ke mně tak jasně,
mé smysly vzrušila v elektrických bouřích jasnosti.
Bzuket rtuťových lamp,
podél vyježděných cest,
které vyzařovaly své světlo prosté tíže.

Během toho celého čekání na tebe,
nemám pevnost či doupě se jmenovkou.
Ležím na travnaté savaně
a hledím do slunce s nadějí proti naději,
že mrkne dřív než já.
Mé zraněné buňky,
maličké chrámy našeho propletení,
tvou nepřítomností zeslábly.
Cítím jak nařikají ve svých miniaturních světech.
Mé nohy vzdorují jejich otupělosti,
a popírají jim jejich boj.

Jak tu ležím sám
a čekám až budu sebrán do tvých paží,
žádám tě o jediné,
takto si mě pamatuj.
Pamatuj si mě jako toho, kdo tě miluje
víc než ty sama sebe.
Toho, kdo propíchnuje štíty, brnění, masky
a ve všem ochraňuje
tvého ducha se zbytečnou horlivostí.
Takto si mě pamatuj.
Jako toho, kdo tě miluje nepřekonatelného
nejhlubšími kanály,
co kdy byly padělány.
Kdo tě bude milovat kdekoliv a vždy.

A když si důkladně prohlédneš mou lásku,
nenajdeš omezení její platnosti,
namísto toho slovo – nepomíjející.

Of This Place

Her heart ran
in the wilds of deserted plains.
Sun-etched land barren of clouds
and singing water.
If she listened closely
her hand would call
and signal its thoughts upon her brow.
But in this place
she could only offer her arms to the sky
like a tree its branches
and a flower its leaves.

In this dusty basin,
silence gathered like smoke
clearing the mind of the scoundrel.
The infidel of thoughts.
Blots of yellow leaves and white bark
could be seen hiding in pools of life
surrounded by red rock spires.
Clustered sand monuments held together
by some other life form.
She wasn't sure.
Perhaps one life is the same as another
only tilted sideways.
Caught from underneath
by some invisible hand that animates
even the coldest stone of this place.

A smile emerged and perched upon her face
drinking the sun's clear ways.
She could spear
a million miles of air in a glance
and send the window of her flesh
into the cloudless sky.
Upon this ocean a hawk sailed ever closer.
She watched the silver speck
spiral overhead dreaming through its eyes.
Feeling the winds gild her wings
in the softest fold of time.
A tree of pine sent its sky roots
deep within the air to weep its sweetness.
She entered,
gliding through branches
to every needle in their factory of air.

So strange to feel the pull of earth in flight,
but she knew the antagonism well
in the splendor of this place.

She knew it had settled deep,
lodged like permanent ink
in the heart of her.
Under skin, muscle, bone
it fought the single path.
What madness calls her away?
What dream is stronger than this?
What heart beats more pure?

Of this place,
it is so hard to know which is host
and which is guest.

Na tomto místě

Její srdce běželo
divočinou pouštních plání.
Sluncem rozpukanou zemí, pustou mraků
a zpívající vody.
Kdyby pozorně naslouchala
její ruka by mohla zavolat
a ukázat jí své myšlenky na jejím obočí.
Ale na tomto místě
mohla jen nabídnout své paže obloze
jako stromy své větve
a květiny své listy.

V této zaprášené kotlině,
se ticho hromadilo jako dým
a čistilo mysl darebů.
Nevěřících myšlenkám.
Byly vidět skvrny žlutých listů a bílé kůry,
jak skrývají se v nádržích života
obklopené červenými věžemi kamenů.
Seskupení písečných monumentů držené pohromadě
jakousi další formou života.
Nebyla si jista.
Snad je jeden život stejný jako druhý,
jen skloněný na bok.
Zachycený zesponu
nějakou neviditelnou rukou, která oživuje
i ten nejchladnější kámen na tomto místě.

Vynořil se úsměv a usídlil se na její tváři,
píjíce čisté cesty slunce.
Mohla proniknout
milióny mil vzduchu svým pohledem
a vyslat okno svého masa
na bezmračnou oblohu.
Nad tímto oceánem jestřáb přiletěl ještě blíže.
Prohlížela si stříbrné tečky
spirály nad hlavou a snila jeho očima.
Cítila jak větry jí zlatí křídla
v tom nejněžnějším zakřivení času.
Borovice vyslala své nebeské kořeny
hluboko do vzduchu, by zrosila jeho líbeznost.
Vešla,
plachtíce mezi větvemi
ke každé jehličce v její vzdušné továrně.

Jak podivné cítit zemskou tíži v letu,
leč dobře znala ten rozpor
v nádheře tohoto místa.

Věděla, že se hluboce zakořenila,
zapila jako nesmazatelný inkoust
v jejím srdci.
Pod kůží, svailem, kostí
si probíjela jedinou cestu.
Jaké šílenství volá ji pryč?
Jaký sen je silnější než tento?
Jaké srdce tluče čistěji?

Na tomto místě
je tak těžké poznat, kdo hostitel je
a kdo host.

Which is welcome, which is pest.
Which is found and which is lost.
Which is profit, which is cost.

She gave her prayers
to the sky people and waited for a cloud--
her signal to leave.
She should return home
before dusk settles in and the golden
eyes peer out against the black code.
In a single breath she held the ancient ways
that never left.
She turned them inside out
and then outside in.
Again and again.
Waiting for her signals in the sky.
If not a cloud...
then perhaps a shooting star.
(Besides, it was too dark for clouds anymore.)

When the first star
fell she held her breath
afraid she would miss its spectral flight.
She wondered with whom she shared
its final light.
What other eyes were heaven bound
in that secret moment?
Was this their signal home as well?
And what was it they found
buried so deep in a whisper of light
that none can tell?

She waited with solemn eyes
for more stars to fall,
to gently sweep her away
from the magnets of this place.
If she listened to her hand
it would scratch a sign in the sand for another
to take her place.
It would touch the land
in honor of its grace and wisdom,
and become a tree, rock, hawk, or flower.

Kdo vítán je, kdo škůdcem jen.
Kdo nalezen a kdo ztracen.
Kdo vydělává a kdo platí.

Vzdala svou modlitbu
lidem z hvězd a čekala na mrak -
svůj signál, že má odejít.
Měla by se vrátit domů,
než se snese soumrak
a zlaté oči vykouknou proti černému kódu.
Jediným dechem uchopila pradávne cesty,
které nikdy neztratila.
Obrátila je naruby
a potom zase zpět.
Znovu a znovu.
Čekajíce na své signály na nebi.
Když ne mrak...
tak snad letící hvězda.
(Kromě toho na mraky už bylo příliš temno.)

Když spadla první hvězda,
zatajila dech
v obavách, že by mohla zmeškat její spektrální přelet.
Žasla, s kým se to dělí
o své poslední světlo.
Jaké další oči byly k nebi připoutány,
v tomto tajném okamžiku?
Byly tyto jejich signály pro ně také domovem?
A co bylo to, co našly,
tak hluboce zanořené v šepotu světla,
že nikdo to nemůže vyslovit?

Čekala s obřadným pohledem,
až další hvězdy spadnou,
a něžně odvanou ji pryč
od magnetů tohoto místa.
Kdyby naslouchala své ruce,
mohla by do písku napsat znamení pro dalšího,
kdož nastoupí na její místo.
Mohla by se dotknout země
v úctě před její elegancí a moudrostí
a stát se stromem, skálou, jestřábem či květinou.

Komnata 7

Union

You are not here.
In this moment all that exists is here.
But you are not.
There are so many footprints
leading to my door.
Let us enter, they say.
We cannot sleep in the desert it is too cold.
Our tears will dry too fast.
Our ears will hurt from the silence.
Let us in.
And so I gather them all up,
swing wide my door,
and step aside as they enter
hoping they will lay in peace beside my fire.

You were not among them.
I looked everywhere for your face
and saw only mimicry.
The blind eye buried behind brain
searching for your heart.
An antenna so alert
there is a peculiar nearness of you
flying inside my body.
I can hold this like a tiny bird in my hands;
fragile, vulnerable, waiting
for my move to decide its fate.

You are not here.
I wish I could reach your skin,
remove the camouflage
tearing it away like black paper
held before the sun as a shield.
Unbundle you from your other lives
and distill you in my now.
You are my last love,
my final embrace of this world
and all the others that drop their prints at my door
are dimmed by your approaching steps.

I can see you will be here soon.
There is victory in my heart
and something invisible yet massive wants to speak.
Reminding me of you and your coming.
Quick, I plead, give me your lips.
Give me your womanly tenderness
that understands everything
so I may lose myself in you and forget my loss.

If you were here, I would tell you this secret.
But you would need to be staring up at the stars
when I told you, held within my arms
feeling the earth rise up beneath you like a holy bed.
You would need our union to be your ears.

Spojení

Ty tu nejsi.
Vše, co existuje v této chvíli, je zde.
Ale ty ne.
Je tolik stop
vedoucích k mým dveřím.
Nech nás vstoupit, říkají.
Na poušti nemůžeme spát, je příliš chladná.
Naše slzy oschnou příliš rychle.
Naše uši začínají bolet tichem.
Pusť nás dovnitř.
A tak je všechny shromáždím,
otevřu své dveře dokořán,
a udělám krok stranou, když vstupují,
doufaje, že v klidu ulehnu u mého ohně.

Nebyla jsi mezi nimi.
Hledal jsem tvoji tvář všude
a viděl pouhé mimikry.
To slepé oko skryté za mým mozkem,
pátrající po tvém srdci.
Anténa tak bystrá,
že tvoje charakteristická blízkost
létá v mém těle.
Mohu ji držet v dlaních jako malého ptáčka;
křehkého, zranitelného, čekajícího
na můj další pohyb, který rozhodne o jeho osudu.

Ty tu nejsi.
Přál bych si, abych dosáhl na tvou kůži,
odkryl to přestrojení,
odtrhl jej jako černý papír,
držený jako štít proti slunci.
Oddělil tě od tvých dalších životů
a vydestiloval tě do své přítomnosti.
Jsi moje poslední láska,
mé poslední objetí tohoto světa
a všichni další, kteří zanechají své stopy u mých dveří,
pohasnou s tvými blížícími se kroky.

Vidím, že zde budeš brzy.
V mém srdci je vítězství
a cosi neviditelného, leč mohutného, se hlásí o slovo.
Připomíná mi tebe a tvůj příchod.
Rychle, prosím, dej mi svoje rty.
Obdař mě svou ženskou něhou,
která všemu rozumí,
ať se v tobě mohu ztratit a zapomenout své ztracení.

Kdybys tu byla, řekl bych ti to tajemství.
Ale musela bys hledět ke hvězdám,
až bych ti řekl, držet se v mé náručí
a cítit, jak země pod tebou vychází, jako svaté lože.
Potřebovala bys, aby naše spojení bylo tvýma ušima.

Like the Songs of Whales

Your voice lingers when it speaks
like rippling heat over desert floor.
It draws my heart and I find myself
leaning toward its source
as though I know it will take me
where you always are.
It draws me near to your breath-the spiracle that
holds the words of home.
It draws me to the blanket you hold
around your soul you so willingly share.

If you were to dive below the waters
where the whales sing their songs
into the gathering of deep currents
that pull our courage along,
channels that flow free of worldly levels,
you would find me there.
Listening to the voice I hear in you.
Feeding my heart in the waters of deep blindness
where currents flow
mindful of you and your spirited ways.

Sometimes I listen so perfectly
I hear your soft breath forming words
before they are found by you.
Before you can bring them from
the deep blindness to your heart.

I wish I could
take your hand
and let it hold my heart
so you could see what I know of you.
So you could know
where we live where we always are.
And you could pull your blanket of words
around us and I could simply listen
to your voice
that honors words
like the songs of whales.

Jako velrybí písně

Tvůj hlas se převaluje, když hovoří,
jako vlnící se horko na pouštním dně.
Vábí moje srdce a já zjišťuji,
že se nakláním k jeho zdroji,
jako bych věděl, že mě vezme tam,
kde stále jsi.
Vábí mě k tvému dechu-průduchu,
jenž drží slova domova.
Vábí mě k pokrývce, co držíš
kolem své duše, o niž tak ochotně se dělíš.

Kdyby ses ponořila pod vodu,
kde velryby zpívají své písně,
do hloubky, kde sbíhají se proudy,
které s sebou strhávají naši odvahu,
kanály plynoucí nezávisle na světských rovinách,
našla bys mě tam.
Jak naslouchám hlasu, který v tobě slyším.
Jak žívím své srdce ve vodách hluboké slepoty,
kde proudy plynou,
dbající na tebe a tvé kurážné stezky.

Někdy naslouchám tak dokonale,
že zaslechnu tvůj jemný dech, jak tvaruje slova
předtím, než jsou tebou nalezena.
Předtím, než je můžeš vynést
ze slepé hloubky svého srdce.

Přeji si, abych tě mohl
uchopit za ruku
a nechat jí držet své srdce,
abych mohl spatřit, co o tobě vím.
Abys mohla poznat,
kde žijeme, kde stále přebýváme.
A ty bys mohla ovinout příkrývky svých slov
kolem nás a já bych mohl jen naslouchat
tvému hlasu,
jenž si váží slov
jako písní velryb.

Komnata 8

Another Mind Open

There was a fire where smoke gathered
and danced like rivers without gravity
to the rattle of drums.

Sometimes I would look inside the smoke
but it curled away and covered itself
with a cloak so opaque I could only cry.
It became the mask of its consumption.
The dream of its new life.
The victorious skin always changing
yet everlasting.

There was a fire last night
that proclaimed news of a newer testament
that drinks tears, lies, vile words, even
the deep fears that linger underneath
the turncoat.

I usually lurch away when it calls.
To me, it burns too cold
like a skinwalker lost in a body
devoured by time.
Sometimes I would dream it alive
and it would blaze--a vibrant sun--
more durable than a grave.

In times of stillness
it would speak like a codicil of some lidless dream
that words could not preserve.
"The time has come to lift your gaze
from the fire's brightness
and cast shadows of your own."
The words would echo into oblivion
like stars lost in the swell of the sun's awakening.

In these flames I see my
consumption fit and proper.
In its smoke
I am stored away like so many jars
in a broom closet.
Waiting to flee.
Drawing my feet to oppose the floor.
Struggling to reach the door inside these jars
of sealed air.

Stories escape the writer's hand
and pursue me as though I alone held their vigil.
Their very soul.

When indeed these stories have never been told.
They have never found words
to hold though they ceaselessly try.

Fires blind nature.
They invest their life in her death.
But the end is always beginning
toward another end.

Další mysl otevřená

Byl oheň tam, kde dým se hromadil
a tančil jako řeky bez tíže
ve vibracích bubnů.

Čas od času nahlížel jsem do kouře,
leč on se odvalil a přikryl se
pláštěm tak neprůhledným, že jsem mohl jen plakat.
Stal se maskou svého použití.
Snem svého nového života.
Vítěznou kůží, která se stále mění
a přece je věčná.

Včerejší noci byl oheň,
jenž ohlásil novinu novějšího zákona,
co pije slzy, lži, slova ohyzdná
a dokonce i hluboké strachy dlící pod
přetvářkou.

Obyčejně se odkolébám, když to zavolá.
Pro mne to hoří příliš chladně,
jako chodící kůže v těle ztracená,
pohlčená časem.
Občas ji můžu snít živou
a ona může vzplanout - zářivé slunce -
trvanlivější než hrob.

Za dob mlčení
hovoří ke mně jako dovětek k nějakému bdělému snu,
co slova nedokáže udržet.
„Nadešel čas, abys pozvedl svůj pohled
od jasu ohně
a vrhnul své vlastní stíny.“
Ta slova se budou opakovat do zapomnění,
jako hvězdy ztracené ve vzdmutí slunečního probuzení.

V těchto plamenech vidím své
použití zdravě a správně.
V jejich dýmu
jsem uchován jako množství sklenic
ve spízi.
Čekám na uprchnutí.
Stavím se nohama na podlahu.
Snažím se dosáhnout ke dveřím uvnitř těchto sklenic
zapečetěného vzduchu.

Příběhy prchají před rukou autorovou
a sledují mne, jako bych já sám udržoval jejich bdělost.
Samu jejich duši.

Kdyby ty příběhy opravdu nebyly nikdy vyřčeny,
nikdy by nenašly význam slov,
ačkoli by se o to bez ustání snažily.

Oheň zaslepuje přirozenost.
Vkládají své životy do její smrti.
Avšak konec je vždy počátkem
směřujícím k dalšímu konci.

And the dreams of the untold
are always pursuing another mouth,
another hand,
another mind open.

Sometimes I look to the errant expression of hope,
and ask it to bring its flames deeper into my heart.
To burn a clear sense of purpose.
To burn away the fool's crevice
and enshroud me in its skin of smoke.

Sometimes I offer myself to these flames
and know they listen.
Devising my world.
Reality coalesces around their finery
like a tower of glass enclaves a shell of steel.

Sometimes I feel the flames send me
words, notes, tones.
Enchantment.
Products of another kind.
Tiny crucibles of earth that burn so brightly
they can blind the sun's creatures of whimsy.

And sometimes, without even thinking,
I peek into these flames
when the smoke peels away for an instant.
There, behind the mask,
is my future.
Our future.
The future.
The present in another world.
Calling out for another mouth,
another hand,
another mind open.

Longing

Longing, when the eyelids open
upon the deepest stimulus held by your lips
and the amorous kiss becomes my orbit.

I ache and long to have you with me
so close our skin would melt together
like two candle wicks sharing wax.
I only know that what is of soul
is of longing and ache.
It delivers me to the edge,
the precipice where I look down
and see myself inextinguishable,
longing to be consumed by you.

And in that glittering place
let me stretch with your heart
at full speed, blind and intent.
Let me dwell in you
until I am so familiar with our union
that it becomes part of my eyes.
With memory full,
we can imagine home,
in the permanence of longing.

So much a part of the other
that the "other" does not exist.

A sny nevyřčeného
vždy následují další ústa,
další ruku,
další mysl otevřenou.

Někdy se dívám na potulný výraz naděje
a žádám jej, aby vnesl své plameny hlouběji do mého srdce.
Aby spálil jasný smysl účelu.
Aby spálil bláznovu štěrbinu
a zahalil mě svou clonou kouřovou.

Občas sám sebe nabídnu těmto plamenům
a vím, že naslouchají.
Osnovují můj svět.
Realitu splývající kolem jejich nádhery,
jako skleněná věž odívající se pláštěm ocele.

Občas cítím, jak plameny mi posílají
slova, noty, tóny.
Okouzlení.
Výtvary dalšího druhu.
Droboučké nádoby země, které hoří tak jasně,
že můžou oslepit rozmarné tvory sluneční.

A občas, aniž bych se zamyslel,
mrknu do těchto plamenů,
když kouř se na okamžik odkloní.
Tam, za maskou
je má budoucnost.
Naše budoucnost.
Budoucnost.
Přítomnost v dalším světě.
Volající po dalších ústech,
další ruce
další mysli otevřené.

Toužení

Toužení, když se víčka očí otevřou
nejhlubším impulzem daným tvými rty,
milostný polibek se stane mou orbitou.

Toužím a dychtím mít tě při sobě,
tak blízko, aby se naše kůže mohla spojit,
jako dva knoty svíce sdílicí vosk.
Znám jen to, co s duší souvisí,
co souvisí s toužením a touhou.
Pohání mě to k okraji,
k propasti, kde shlížím dolů,
a vidím sama sebe neukojitelného,
toužícího být tebou stráven.

A na tomto zářícím místě,
dovol mi rozšiřovat se s tvým srdcem
plnou rychlostí, slepě a záměrně.
Dovol mi v tobě dlít,
dokud se s naším spojením neseznámím natolik,
že se stane součástí mých očí.
S pamětí plnou
si můžeme představit domov
ve věčnosti toužení.

Natolik součástí druhého,
že „druhý“ není.

Komnata 9

Forever

Memory, like a root in darkness,
piercing light with its stem has found me.
Ordering my world
like architecture of feelings
bound to you,
held for you as shields of hope.
In the dispersion of love,
identical throbbing
has been our call
answered in the sweetest caress two can share.
And you wonder if ecstasy will diminish us
like rain the sun or
wind the calm.
When we know one another
in the deepest channel of our hearts
we can only utter one word
cast from this stone's mind: forever.
Forever.

When winter calls my name
in the highest desert of light,
I will not despair because I know you
in the deepest channel of my heart
where I understand the word, forever.
Instantly healed by your caressing lips
that unmask all that has tortured me.
The panting of mouths
tired but astir in passion's flame
can only cease when I have entered you
forever.
I carry you in this flame,
emerald-colored from my dreams of you
beneath the trees within
where your beauty consumed the sun
and snared my soul so completely.
I cannot truly know you apart from a throne.

Spirits made to shine beyond the din
of boorish poets
that strike flint below water and cry without passion.
I have known you forever in lonely streets
and the thundered plain.
In wilted villages and cool mountain terraces.
I have watched all of you
torn open to me speaking like a river
that moves on forever.
And I have waited
like the greedy mouth of an ocean
drawing you nearer to my lips
so I can know you forever
as you empty into me abandoned of all fear.

Navždy

Vzpomínka, jako kořen v temnotě,
probodávající světlo svým stonkem našlo mne.
Uspořádalo můj svět
jako architekturu citů
vázaných k tobě,
držených před tebou jako štítů naděje.
V rozkladu lásky
byl identický tlukot
naším voláním,
zodpovězený v nejsladším laskání, jaké dva mohou sdílet.
A ty se zajímáš, zda nás extáze oslabí,
jako déšť slunce
nebo vítr bezvětří.
Až se navzájem poznáme
v nejhlubším kanálku našich srdcí,
můžeme jen vyslovit jedno slovo,
svržené z této kamenné mysli: navždy.
Navždy.

Až zima zavolá mé jméno
v nejvyšší poušti světla,
nebudu si zoufat, neboť tě znám
v nejhlubším kanálku mého srdce,
kde rozumím tomu slovu, navždy.
V okamžiku zhojen tvými laskajícími rty,
jež odhalují vše, co mne trýznilo.
To oddechování úst,
znavených, avšak bdělých v plameni vášně,
může přestat teprve až do tebe vstoupím
navždy.
Nesu tě v tom plameni,
smaragdově zbarveném od mých snů o tobě,
pod těmi stromy uvnitř,
kde tvá krása pozřela slunce
a polapila mou duši tak důkladně,
že tě skutečně nerozeznám od trůnu.

Duchové zářící za lomozem
nevychovaných básníků,
kteří křesají křemeny pod vodou a plácí bez vášně.
Navždy jsem vás poznal v osamělých ulicích
a na hřmící pláni.
V chátrajících vesnicích a chladných horských zahradách.
Všechny jsem vás pozoroval,
jak se mi trhavě otvíráte, mluvíte jako řeka,
která plyne navždy.
A já jsem čekal,
jako nenasytá ústa oceánu,
přitahující vás blíže k mým rtům,
abych vás mohl znát navždy,
když se do mne vyléváte, zbaveni všeho strachu.

Of Luminous Things

Of luminous things I have so little experience
that I often think myself small.
Yet when I think of you and your luminous ways
my being swells with hope and prayers
that you will permit the flames to grow.

In mercy, we are torn apart into separate worlds
to find ourselves over and over
a thousand times aching for the other half.
To dream of nothing but the One between us.

Of luminous things I have squandered none
nor have I held them to my heart and asked them
to dissolve into me.
Yet when I think of you, I desire only this.
And if you disrobed your Self and watched it
watch you, you would see me as clearly as I am.
Not small and unworthy.
Unafraid of fear.
Not uncertain like empty space.
But luminous like white light before the prism.

In my thoughts I hold your heart
sculpting away the needless
for the essence.
And when I find it
I will hold it to my heart and ask it
to dissolve into me.
I will know of luminous things
that hurtle through time
bringing us the uncharted, unfathomable
desire we have never spoken.
Words are not curious enough to say their names.
Only love can weep their identity,
and I am so perfectly defenseless to its music.

O průzračných věcech

S průzračnými věcmi mám tak malé zkušenosti,
že si často připadám malý.
Přesto když myslím na tebe a tvé průzračné cesty,
moje bytost se dme nadějí a modlitbami,
že dovolíš těm plamenům růst.

V milosti jsme odtrženi do oddělených světů,
abychom se nacházeli znovu a znovu,
tisíckrát toužící po té druhé půli.
Nesnili o ničem jiném, než o tom Jednom mezi námi.

Z průzračných věcí jsem nepromarnil žádnou,
ani jsem je netisknul k srdci a nežádal,
ať se do mne rozpustí.
Přesto když myslím na tebe, toužím jenom po tom.
A kdybys odložila roucho svého Já a dívala se,
jak tě to pozoruje, uviděla bys mě tak jasného, jaký jsem.
Ne malého a nehodného.
Neobávajícího se strachu.
Ne nejistého jako prázdný prostor.
Ale průzračného jak bílé světlo před hranolem.

Ve svých myšlenkách držím tvé srdce,
odtesávám to nepotřebné
pro esenci.
Až ji najdu,
přitisknu ji k srdci a požádám,
ať se do mne rozpustí.
Budu vědět o průzračných věcech,
které se řítí časem
a přinášeji nám nezmapovanou, nezměřitelnou
touhu, kterou jsme nikdy nevyslovili.
Slova nejsou dost zvědavá, aby řekla svá jména.
Jen láska může ronit jejich totožnost
a já jsem tak dokonale bezbranný před její hudbou.

Komnata 10

Downstream

Open me.
Take me from here to there.
Let the wind blow
my hair and the earth's skin touch me.

Open me like broken bottles
that bear no drink
yet think themselves worthy of the trash man.
Open me to the clans from which I sprout.
Are they colors separated, cast apart
like memories of drunkenness?
Open me to Africa, Asia, America, Australia.
Open me like a package
of mystery left on your doorstep
in the sweetness of laughter.

Open me to the crudely made lens of love
that screams to be of human hands and lips.
Open me to the glance
that comforts strangers like the tender overture
of a mourning dove.

Is the wisdom of horses mine
to harness?
Is the muscle of wolves
lawless or the healer of sheep?
Is the black opal of the eye
the missing link we all seek?

Open me to the authors of this beaten path
and let them flavor it anew.
Bring them flecks of the rumored and rotten
slum that waits downstream.
Show them the waste of their watch.
The shallow virility that exterminates.
The ignominy that exceeds examination.

Open me to the idols of the idle.
Let me stare open mouthed at the herdsmen
who turn innocence into fear.
Is the plan of the sniper to uncivilize
the nerveless patch of skin
that grows unyielding to pain?

Open me to the stains
of this land that original sin cannot explain.
Let these symptoms go
like dead, yellow leaves fumbling
in swift, guiltless currents downstream.

Downstream where the slum lies in waiting.
Downstream where the idols' headstones
are half-buried in muddy rain.

Po proudu

Otevři mne.
Vezmi mne odsud tam.
Nech vítr vát
do mých vlasů a kůži země se mě dotýkat.

Otevři mne jako rozbité lahve,
v nichž nápoj není,
a přesto se cítí hodny člověka odpadků.
Odhal mne rodům, z nichž pocházím.
Jsou barvami oddělenými, od sebe vrženými,
jako vzpomínky z opilosti?
Odhal mne Africe, Asii, Americe, Austrálii.
Otevři mne jako balíček tajemství,
zanechaný na schodě u tvých dveří
ve sladkosti smíchu.

Odhal mne nahrubo opracovaným čočkám lásky,
jež křičí, že jsou z lidských rukou a rtů.
Odhal mne pohledu,
jenž utěšuje cizince, jako něžná předehra
truchlící holubice.

Je moudrost koní má,
je k zapřažení?
Je svalstvo vlků bezprávím
nebo léčitелеm ovcí?
Je černý opál oka
chybějící spojnicí, kterou všichni hledáme?

Odhal mne tvůrcům této vyšlapané stezky
a nech je dát jí novou příchut'.
Přines jim poskvnění toho pomlouvaného a prohnílého
doupěte, které čeká dole po proudu.
Ukaž jim odpad jejich stráže.
Tu povrchní mužnost, která vyhlazuje.
Tu potupu, jež přesahuje zkoumání.

Odhal mne modlám zahálejících.
Nech mne zírat s pusou dokořán na pastýře,
kteří mění nevinnost na strach.
Má ten záškodník v plánu znecivilizovat
ten beznervý kousek kůže,
který roste, nepoddajný bolesti?

Otevři mne pošpiněním této země,
jež prvotní hřích vysvětlit nemůže.
Nech tyto příznaky plout,
jako mrtvé žluté listí,
bloudící po proudu v bystrých nevinných proudech.

Po proudu, kde doupě leží čekající.
Po proudu, kde náhrobky model
jsou napůl pohřbeny v blátivém dešti.

Downstream where animal tracks
are never seen.
Downstream where
the lens of love is cleaned with red tissue.
Downstream where the herdsmen
herd their flock and beat the drums
promising a new river that never comes.

Downstream there lives
a part of me that is sealed like a paper envelope
with thick tape.
It watches the river like the underside of a bridge
waiting to fall if the seal is broken.
To plunge into the current when I am opened
by some unforgiving hand unseen.
To be drawn downstream
in the gravity of a thousand minds
who simply lost their way.
A thousand minds that twisted the river
away from earth's sweetness
into the mine shaft of men's greed.

So it must be.
So it must be.

Open me to the kindness
of a child's delicate hand when it reaches out to be held.
Let it comfort me
when my bridge falls and the swift, guiltless currents
pull me downstream
where all things forgiven are lost.
Where all things lost are forgiven.

What is Found Here

What is found here
can never be formed of words.
Pure forces that mingle uncomparably.
Like dreams unspoken when first awoken
by a sad light.

What is found here
can limp with one foot on the curb
and the other on the pavement
in some uneven gait
waiting to be hidden in laughter.

What is found here
can open the swift drifting of curtains
held in mountain winds
when long shadows tumble across like juries
of the night.

What is found here
can always be held in glistening eyes.
Turned by silence's tool of patience.
Like feelings harbored for so long
the starward view has been lost.

Po proudu, kde stopy zvířet
nikdy neuvidíš.
Po proudu,
kde čůčka lásky je vyčiřtřena rudou tkaninou.
Po proudu, kde pastýři
pasou své stádo a tlučou do bubnů,
slibující novou řeku, jež nikdy nepřichází.

Po proudu žije část mne,
která je zapečetěná jako papírová obálka
silnou páskou.
Pozoruje řeku jako spodní část mostu
a čeká, že spadne, když se pečeť zlomí.
Že se ponoří do proudu, když budu otevřen
nějakou neodpouřtěující neviditelnou rukou.
Že poplyne po proudu
gravitací tisíce myslí,
které prostě ztratily cestu.
Tisíce myslí, které odvrátily řeku,
 pryč od zemské sladkosti,
do té důlní šachty lidské nenasytnosti.

Tak to musí být.
Tak to musí být.

Otevři mne laskavosti
jemné dětské ruky, když se natahuje, aby byla uchopena.
Nech ji, ať mne utěší,
když se můj most řítí a prudké nevinné proudy
mne táhnou dolů po proudu,
kde všechny věci odpouřtěné jsou ztracené.
Kde všechny věci ztracené jsou odpouřtěné.

Co je zde nalezeno

Co je zde nalezeno,
nemůžet být nikdy zformováno do slov.
Čisté síly, které se mísí neporovnány.
Jak sny nevyřčené, když jsou poprvé probuzeny
smutným světlem.

Co je zde nalezeno,
můžet kulhat s jednou nohou na obrubníku
a s druhou na chodníku
v jakémst nerovném chodu
a čekat, že bude skryto ve smíchu.

Co je zde nalezeno,
můžet odhalit rychlý pohyb závojų
zmítaných horskými větry,
když se napříč valí dlouhé stíny jako soudci
noci.

Co je zde nalezeno,
můžet být vždy zachyceno v jiskřících očích.
Obráceno tichým nástrojem trpělivosti.
Jako pocity skrývané tak dlouho,
že pohled strážce byl ztracen.

Komnata 11

Circle

I have found the ancient mirror
that leads me.
I have seen its ruthless eyes
that always stare,
burrowing their way to the crown I wear.
I have sensed the holy fire
like a blazing cocoon
that offers no judgments
amidst its power strewn.
I have felt the innocent light.
Of clarity in flight over native land
where we are birthed apart
from one command.

I have touched the gentle eye that outlasts me.
The huge patience upon my brow.
I have offered all my earthly wisdom
for the symptoms of its tongue;
to drop its seeds into the fields that I plow.
I have seen destiny's path
gathering its flock
for the journey of endless spaces.
I have watched futures fall with eyelids closed
and the gnawing tears of torn places.
I have seen the Tribe of Light
return the clock to the black pocket
where all divisions occur.
Where weeds secure the humble land
of fires unlit, yet pure.

I have heard the masters of masters speak
to every cell of my body;
cutting new pathways in flesh
like fear's executioner.
I have watched the galaxies twirl
like star wheels that spiral to the thought
of a holy vision.
I have felt my spirit follow
the one sound that is free.

I have vanished before.
I have taken this body to an inner place
where none can see.
Only feelings can hear the sound of this space.
This sacred place alone
has brought me here to recover the thread.
To see the weaving dance that calls my name
in a thousand sounds.
That draws my spirit
in a single, perfectly round,
circle.

Kruh

Našel jsem starobylé zrcadlo,
které mne vede.
Viděl jsem jeho nemilosrdné oči,
které stále zírají
a vyhrabávají si cestu ke koruně, kterou nosím.
Cítil jsem svatý oheň
jako planoucí zámotek,
který nenabízí žádné soudy
uprostřed své moci rozptýlené.
Cítil jsem nevinné světlo.
Tak jasné v letu nad rodnou zemí,
kde jsme zrozením odloučeni
jediným rozkazem.

Dotkl jsem se vznešeného oka, jenž mne přetrvává,
ta ohromná trpělivost na mém obočí.
Nabídnul jsem celou svou pozemskou moudrost
za příznaky jejího jazyka;
aby rozhodila své sémě do polí, která ořu.
Viděl jsem stezku osudu
shromažďovat své stádo
na cestu nekonečnými prostory.
Pozoroval jsem budoucí pády s očními víčky zavřenými
a s mučivými slzami rozervaných míst.
Viděl jsem Kmen Světla
vrátit hodiny do černé kapsy,
kde nastávají všechna rozdělení.
Kde plevel ochraňuje skromnou a přesto ryzí zem
nezapálených ohňů.

Slyšel jsem pány pánů promlouvat
ke každé buňce mého těla;
prořezávat nové cestičky ve svalech
jako popravčí strachu.
Pozoroval jsem, jak galaxie krouží,
jako hvězdná kola, jež se spirálově vinou do myšlenky
svaté vize.
Cítil jsem, jak můj duch následuje
ten jediný zvuk, který je svobodný.

Už jsem pominul.
Vzal jsem toto tělo na místo uvnitř,
kam nikdo nevidí.
Jen city mohou slyšet zvuk tohoto prostoru.
Toto posvátné místo samotné
mne sem přivedlo, abych obnovil to vlákno.
Abych spatřil tanec předení, jenž volá mé jméno
tisícem zvuků.
Jenž kreslí mého ducha
jediným, dokonale kulatým
kruhem.

Awake and Waiting

Child-like universe emerging from darkness,
you belong to others not I.
My home is elsewhere
beyond the sky
where light pollinates the fragile borders
and gathers the husk.
In the quiet of the desert floor
my shell lingers in the pallid dusk
of a starved garden.
What holds me to this wasteland
when others clamor for shadows
and resist the vital waters?
Where the ripening magnet
holds us blind.

Far away,
kindling the presence of a timeless world
hunting for memories of a radiant love;
wingless creatures
tune their hearts to the key of silence.
It is there I am waiting.
Alone.

O' Paradise shore
give me the heart to bear.
Give me the lamp that sings at night.
Give me the wings to strive against wind.
Give me the smile to translate life into light.

Time obliterates the human moment.
No one is absolved
while beauty burns to charred ash
too frail to last
too secret to call.
I will see clearly again
past lives coarsened by time's reign.
My light will retake its wings
its evergreen roots will embrace the sane earth
once again.
And this tiny fragment,
spinning in silence among giant orbs unseen
will resolve my soul and help me find
the one heart awake and waiting.

Bdící a čekající

Dětský vesmíre vynořující se z temnoty,
to ty patříš k ostatním, ne já.
Můj domov je jinde,
daleko za oblohou,
kde světlo opyluje křehké hranice
a sbírá plevy.
V tichu pouštního dna
má schránka setrvává v bledém soumraku
vyprahlé zahrady.
Co mě drží u této pustiny,
když ostatní se dožadují stínů
a brání se životodárným vodám?
Kde zrající magnet
nás drží v slepotě.

Daleko odsud
rozdmyčávají přítomnost bezčasého světa,
loví vzpomínky na zářící lásku;
ty bezkřídle bytosti
ladí svá srdce podle klíče ticha.
To tam čekám.
Sám.

Ach rajský břehu,
dej mi srdce, které budu moci nést.
Dej mi lampu, která zpívá za noci.
Dej mi křídla, abych se mohl drát proti větru.
Dej mi ten úsměv, kterým převedu život do světla.

Čas vymazává lidský okamžik.
Nikdo nedojde osvobození,
dokud krása hoří v zuhelnatělý popel,
příliš křehká, než aby přetrvala,
příliš tajná, než aby byla zavalána.
Znovu jasně uvidím
minulé životy zhrublé vládou času.
Mé světlo znovu nabyde křídel,
jeho věčně zelené kořeny obejmou zdravou zemi
ještě jedenkrát.
A tento maličký fragment,
kroužící v tichu mezi obřimi tělesy neviděn
rozpustí moji duši a pomůže mi najít
to jediné srdce bdící a čekající.

Komnata 12

Arrival

I have held a vigil for lucidity
out in the horizonless fields where nothing shines
but the light of my fire
and the silver disk of the endless night.

Suddenly, it's clear that I'm alone in the wilderness
without human eyes to reach in to.
Alone with my treasure of sounds
in the pure silence of arrival.

WingMakers

I am destined to sit on the riverbank
awaiting words from the naked trees
and brittle flowers that have lost their nectar.
A thousand unblinking eyes
stare out across the water
from the other side.
Their mute voices seek rewards of another kind.
Their demure smiles leave me hollow.

Am I a perpetual stranger to myself?
(The thought brands me numb.)
Am I an orphan trailing pale shadows
that lead to a contemptuous mirror?
Where are these gossamer wings that my
destiny foretold?
I am waiting for the river to deliver them to me;
to lodge them on the embankment
at my feet.

My feet are shackles from another time.
My head, a window long closed
to another place.
Yet, there are places
that salvage the exquisite tongue
and assemble her wild light
like singing birds the sun.
I have seen these places among the stillness
of the other side.
Calling like a lover's kiss
to know again what I have known before;
to reach into the Harvest
and leave my welcome.

These thoughts are folded so neatly
they stare like glass eyes fondling the past.
I listen for their guidance
but serpentine fields are my pathway.
When I look into the dark winds

Příchod

Bděl jsem a vyhlížel jasnost
venku v polích bez obzoru, kde nic nesvítí,
jen světlo mého ohně
a stříbrný disk nekonečné noci.

Náhle je jasné, že jsem sám v té pustině,
kam lidské oči nedosáhnou.
Sám s mým pokladem zvuků
v ryzím tichu příchodu.

Tvůrci křídel

Mým osudem je sedět na břehu řeky,
očekávat slova z holých stromů
a křehké květiny, jež ztratily svůj nektar.
Tisíc očí bez mrknutí
zírá přes vodu
z druhé strany.
Jejich němé hlasy hledají odměny dalšího druhu.
Jejich ostýchavé úsměvy mě nechávají prázdným.

Jsem sám sobě věčným cizincem?
(Ta myšlenka cejchuje mou necitlivost.)
Jsem sirotek sledující bledé stíny,
které vedou do opovržlivého zrcadla?
Kde jsou ta pavučinková křídla, které mi
osud předpověděl?
Čekám, až mi je řeka donese,
až uvíznou na nábřeží
u mých nohou.

Mé nohy jsou okovy z jiných časů.
Má hlava, okno dlouho uzavřené
do dalšího místa.
Přesto jsou místa,
která zachrání vytříbený jazyk
a svolají její divoké světlo,
jako zpívající ptáci slunce.
Viděl jsem ta místa uprostřed ticha
druhé strany.
Volající jako polibek zamilovaných,
abych zase věděl, co znal jsem dřív,
abych dosáhl až do Žní
a zanechal své uvítání.

Tyto myšlenky jsou tak úpravně složeny,
zírají jako skleněné oči laskající minulost.
Naslouchám jejich vedení,
ale hadovitá pole jsou mojí stezkou.
Když pohlédnu do temných větrů

of the virtual heart
I can hear its voice saying:
"Why are you trapped with wings?"
And I feel like a grand vision inscribed in sand
awaiting an endless wind.

Will these wings take me
beneath the deepest camouflage?
Will they unmask the secret measures
and faithful dwellings of time?
Will they search out the infinite spaces
for the one who can define me?

Wings are forgotten by all who travel with their feet.
Lines have been drawn so many times
that we seldom see the crossing
of our loss though we feel the loss of our crossing.
We sense the undertow of clouds.
The gravity of sky.
The painless endeavor of hope's silent prayers.
But our wings shorn of flight
leave us like newborn rivers that babble over rocks
yearning for the depths of a silent sea.

I have found myself suddenly old.
Like the blackbirds that pour
from the horizon line,
my life has soared over this river searching for my wings.
There is no other key for me to turn.
There is no other legend for me to face.
Talking to flowers and gnarled trees
will only move me a step away -
when I really want to press my face against the windowpane
and watch the wing makers craft my wings.

virtuálního srdce,
slyším, jak jeho hlas říká:
"Proč jsi uvězněn s křídly?"
A já se cítím jako velkolepá vize vrytá do písku
očekávající nekonečný vítr.

Donesou mě tato křídla
pod nejhlubší maskování?
Odmaskují tajná opatření
a věrné příbytky času?
Vypátrají nesmírné prostory
pro toho, kdo mne může popsat?

Křídla jsou zapomenuta všemi, kdo cestují po nohou.
Čáry byly nakresleny tolikrát,
že zřídka vidíme křižovatku našich ztrát,
přestože cítíme ztrátu svojí křižovatky.
Vnímáme spodní tažení mraků.
Váhu oblohy.
Bezbolestnou snahu tichých modliteb naděje.
Ale naše křídla letu zbavená
nás zanechají jako novorozené řeky, které bublají
přes kameny a touží po hlubinách tichého moře.

Zjistil jsem, jak jsem náhle starý.
Jako zpěv kosů, který se nalévá
od čáry obzoru,
vznesl se můj život nad tuto řeku v pátrání po mých křídlech.
Není žádný další klíč, kterým bych otočil.
Není žádná další legenda, které bych čelil.
Jen rozmluva s květinami a sukovitými stromy
mne posune o krok dál -
když chci opravdu přitisknout tvář na okenní tabuli
a pozorovat Tvůrce křídel, jak umně tvarují má křídla.

Komnata 13

My Son

My son is two.
I watch him walk
like a drunken prince.
With his body bare I can see
his soul better.
His shoulder blades
gesture like vestiges of wings.
His features stenciled upon pale flesh
by hands that have been before me.

He so wants to be like me.
His every movement like a dusty mirror
or awkward shadow of a bird in flight.
Every sound an echo heard.
Every cell pregnant with my urges.
But my urge is to be like him.
To return to childhood's safe embrace
and certain honor.

If I return to this place
I hope my eyes will look again upon his face
even until his blades are wings once more.
Until I have circled his creaturehood
and know every hidden cleft
where I have left my print indelible
unable to be consumed.
Until all that he is
is in me and our hands are clasped, forged,
entwined, in voiceless celebration.

Until we are alone like two leaves shimmering
high above a treeless landscape
never to land.

Nameless Boy

Beyond the frontier
where borders blur into unknown thoughts
there is a nameless boy--
a drop of pure human light.
Through narrow cracks in the splintered fence
I watch his innocence with envy,
searching for the right meaning of his movements.
The twilight of his smile
nourishes my heart
like crumbs of God's light.
A longing in my mouth to speak,
to weep,
and gather this child into my arms

Můj syn

Mému synovi jsou dva roky.
Dívám se, jak chodí,
jako opilý princ.
Když má tělo holé,
vidím lépe jeho duši.
Jeho lopatky
se hýbou jako známky křídel.
Jeho rysy naskicované na bledý sval
rukama, které byly přede mnou.

Tolik chce být jako já.
Každý jeho pohyb jako zaprášené zrcadlo
nebo neohrabaný stín ptáka v letu.
Každý zvuk ozvěna slyšená.
Každá buňka těhotná mým nutkáním.
Ale mé nutkání je být jak on.
Vrátit se do bezpečného obětí dětství
a k jeho určité důstojnosti.

Jestli se vrátím na toto místo,
doufám, že mé oči budou zase hledět do jeho tváře,
dokud jeho lopatky nebudou znovu křídly.
Dokud neobkroužím jeho bytostnost
a nepoznám každou skrytou štěrbinu,
kde jsem nechal svůj otisk nesmazatelný,
který nemůže být stráven.
Dokud všechno, čím je,
nebude ve mně a naše ruce nebudou sepnuté, skuté,
propletené, v bezhlasé oslavě.

Dokud nebudeme sami jak dva listy, mihotající se
vysoko nad krajinou beze stromů,
které nikdy nepřistanou.

Bezejmenný chlapec

Za krajní mezí,
kde se hranice rozplývají v neznámé myšlenky,
je bezejmenný chlapec -
kapka čistého lidského světla.
Úzkými prasklinami v štěpícím se plotě
pozoruji jeho nevinnost se závistí
a hledám ten pravý význam jeho pohybů.
Soumrak jeho úsměvu
vyživuje mé srdce,
jako drobečky božího světla.
Touha v mých ústech mluvit,
plakat
a sevřít toto dítě v mém náručí

and encipher his nature into mine.
Through the exchange of eyes--
glances, purloined and routed into blindness,
our language annulled.
I can only grope towards him
with antenna thoughts
that dance in praise of his youthful beauty.

I am waiting for stones to bloom.
For venomous skies to wander into oblivion.
For tracks to emerge like dust in a beam of light.

Life's clever poison
is closing the gate.
The cracks are mended - the vision expunged.
And the nameless boy dissolves,
for there was no earth inside him.

a zašifrovat jeho povahu do mé.
Skrze výměnu očí -
pohledů, odcizených a směřovaných do sleposti,
se zrušil náš jazyk.
Mohu jen tápat směrem k němu
anténami myšlenek,
které tančí v oslavě jeho mladistvé krásy.

Čekám, až kameny rozkvetou.
Až se nenávidná obloha odtoulá do zapomnění.
Až se stopy objeví jako prach v paprsku světla.

Důmyslný jed života
zavírá bránu.
Praskliny jsou opraveny - vize smazána.
A ten bezejmenný chlapec se rozplývá,
neboť v něm nebylo žádné země.

Komnata 14

Empyrean

He walked a higher ground
like a soul untethered to human flesh.
Darkness implored--
demanded his searching stop
and match the drifting gait of others.
But his pathway unwound like a ball of string
sent upward
only to fall in a sentence of light.
Collisions with fate would unrail him
and send him the wishes of obscurity.
The lightning of desire.
The curse of empty dreams.
The witness to unspeakable horrors.
He would laugh at the absurdity,
yet aware of the dark ripples
that touched him.
Humanity was a creaseless sheet of blank paper
waiting to be colored and crumpled
into pieces of prey for the beast-hunter.
Why did they wait?
The palette was for their taking.
The "distance" betrayed them.
The shallow grave of the deep heart
killed their faith.

He knew,
yet could not form the words.
Nor draw the map.
The ancient casts of the empyrean
withstood definition.
Paradise lost to the soundless blanket
of the clearest thought,
of the loneliest mind.

Separate Being

Waking this morning,
I remember you.
We were together last night
only a thin sheet of glass between us.
Your name was not clear.
I think I would recognize its sound,
but my lips are numb
and my tongue listless from the
climb to your mouth.
Your face was blurred as well,
yet, like a distant god
you took your heart and hand

Sídlo bohů

Scestoval vyšší jsoucnu
jako duše lidskému tělu odpoutaná.
Temnota zapřísáhla -
žádala, by ustal v hledání
a vyrovnal se s unášející chůzí druhých.
Leč jeho stezka se rozvinula jako klubko niti
vzhůru vržené,
jen aby padla do výroku světla.
Srážky s osudem jej vyosily z dráhy
a seslaly mu přání nesrozumitelná.
Blesk touhy.
Kletbu prázdných snů.
Svědectví nevyslovitelných hrůz.
Smál se té bláznivosti,
leč stále byl si vědom vlnění temna,
jež se ho dotýkalo.
Lidstvo bylo prázdnou stránkou papíru bez záhybu,
čekající až jej zabarví a zmačkají
do kusů kořisti pro lovce zvíře.
Nač čekali?
Paletu měli na dosah ruky.
To ona "vzdálenost" odradila je.
To onen mělký hrob srdce hlubokého
zabil jejich vůli.

Věděl to,
leč nedokázal zformulovat slova.
Ani stvořit mapu.
Starobylé tvary sídla bohů
odolaly definicím.
Ráj ztracený v nezvučné přikrývce
nejčistší myšlenky
nejosamělejší myslí.

Samostatná bytost

Když se dnes ráno probouzím,
pamatuji si tě.
Této noci jsme byli spolu
a dělila nás jen tenká vrstva skla.
Tvé jméno nebylo jasné.
Myslím, že bych poznal jeho zvuk,
ale mám necitlivé rty
a můj jazyk je ochablý
z výstupu k tvým ústům.
I tvoje tvář byla nezřetelná
a přesto jako vzdálený bůh
chopila ses svého srdce a ruky

and there arose within me
a separate being.

I think you were lonely once.
Your only desire, to be understood,
turned away by some vast shade
drawn by a wisdom
you had forgotten.
So you sang your songs
in quiet summons to God
hoping their ripples would return and gather you up.
Continue you.
Brighten your veins
and bring you the unquenchable
kiss of my soul.

Drunken by a lonely name
you stagger forward
into my nights, into my dreams,
and now into my waking.
If I try to forget you
you will precede my now.
I would feel your loss
though I can't say your name
or remember your face.
I would awaken some morning
and long to feel your skin upon mine
knowing not why.
Feeling the burn of our fire
so clearly that names and faces
bear no meaning
like a candle flicking its light to the
noonday sun.

a ve mně se zrodila
samostatná bytost.

Myslím, že jsi kdysi byla sama.
Tvoje jediná touha, být pochopena,
byla odvrácena nějakým rozlehlým stínem
přivolaným moudrostí,
na kterou's zapomněla.
A tak jsi pěla své písně
a tiše vzývala Boha v naději,
že jejich vlnky se vrátí a opět tě shromáždí.
Přinesou tvé pokračování.
Rozjasní tvé cévy
a přinesou ti neuhasitelný
polibek mé duše.

Opilá osamělým jménem
klopýtáš kupředu
do mých nocí, do mých snů,
a teď i do mých probuzení.
Když se pokusím na tě zapomenout,
předběhneš mě teď.
Ucítil bych tvou ztrátu
ač neumím vyslovit tvé jméno,
či vybavit si tvou tvář.
Probudil bych se jednoho rána
a dlouze pocítil tvoji kůži na mé
aniž bych tušil proč.
Cítím žár našeho ohně
tak jasně, že jména a tváře
nemají smysl,
jako mihotavé světlo svíčky
v poledním slunci.

Komnata 15

Wishing Light

Sun walks the roof of the sky
with a turtle's patience.
Circling endlessly amidst the black passage
of arrival and retreat.
Moon can shape shift
and puncture the confidant darkness.
The weaker sister of sun
it bleeds light even as it dwindles
to a fissure of fluorescence.
Black sky like a monk's hood draped
over stars with squinted eyes.
Stewards lost,
exiled to overspread
the dark lair of the zodiac.
This silent outback where
light is uprooted and cast aside
beats like a tired clock uneven.
It dreams of sunlight passing so
it can follow like a parasite.
Tired of meandering in absence it
wants to live the speed of light and feel its directness.
Wishing to stay alive in light years
and not some recumbent eternity.
Desiring the sharp pain of life
to the dull, numbing outskirts of ancient space.
Darkness follows light like a tireless
wind that pours over tumbleweeds.
But it always seems to outlast the people
if not the light.

Secret Language

Night in bed,
eyes closed, ears open,
listening to the secret life outside my window.
The liturgy of the nocturnal.
Sounds and rhythms of
swift-footed crickets
giving testimony to the trees that overlook
the native church like great archways
carved of Roman hands.

The intricate language of tiny animals
sweeping through the night air
unfaltering they hold me spellbound.
How can I sleep without an interpreter?
If only I knew what they were saying.
I could sleep again.

Přející světlo

Slunce prochází klenbou oblohy
s trpělivostí želv.
Nekonečně krouží uvnitř temného průchodu
příchodu a ústupu.
Měsíc může formovat posun
a propíchnout tu důvěrnou temnotu.
Slabší sestra slunce
krvácí své světlo ačkoli sama slábne
ve štěrbině světélkování.
Černá obloha jako mnišská kápě
převlečená přes hvězdy se šilhajícima očima.
Ztracení průvodčí,
vypovězení do rozprostření
temného doupěte zvěrokruhu.
Ta tichá pustina,
kde světlo je vykořeněno a vrženo stranou,
odbíjí nepravidelně jako unavené hodiny.
Sní o slunečním svitu, jež mívá tak,
že ho může následovat jako parazit.
Znavený klikacím se v nepřítomnu,
chce zažít rychlost světla a pocítit jeho přímost.
Chce zůstat naživu v letech světelných
a ne v oné ležící věčnosti.
Touží po ostré bolesti života
v jednotvárném, ztuhlém okolí pradávného prostoru.
Temnota následuje světlo jako
neúnavný vítr proudící přes laskavce.
Ale vždy se zdá, že přežije lidstvo,
když ne světlo.

Tajný jazyk

Noc v posteli,
zavřené oči, uši otevřené,
naslouchající tajnému životu za mým oknem.
Noční liturgie.
Zvuk a rytmus
rychlonožných cvrčků
vzdávajících svědectví stromům,
přehlížejícím rodný chrám, jako mohutné klenby
vytesané z římských rukou.

Složitý jazyk malých zvířátek
pronikající nočním vzduchem
neochvějně mě drží v okouzlení.
Jak mohu spát bez tlumočnicka?
Kdybych tak jen věděl, co říkají.
Mohl bych opět spát.

Komnata 16

Signals to Her Heart

Out where the ocean beats its calm thunder
against grainy shores of quartz and sand,
she strolls, hands pocketed in a flowing gown
of pearl-like luminance.
I can see her with hair the color of sky's deepest night
when it whispers to the sun's widow
to masquerade as the sickle's light.

So this is she.
The only one who knows me as I am
though untouched is my skin.
The world from which she steps pounces from mystery,
announces her calm purity
like a willow tree bent to still waters.

In this unhurt place she takes her body
to the shoreline listening for sounds beneath the waves
that tell her what to do.
How great is her love?
Will it take her across the sea to me?
Does she hear my heart's voice before the translation?

She scoops some sand with her ivory hands and
like an hourglass the particles fall having borrowed time
for a chance to touch her beauty.
Her lips move with prayers of grace as she tells
the wind her story;
even the clouds gather overhead to listen.
Her gestures multiply my love with the sign of infinity,
disentangled from all calculations,
adorning her face with a poetry of tears.

I am unsummoned though I hear her voice
so clear it startles me.
I watch her because I can.
I know her because she is me.
I love her because she is not me.

In all my movement, in the vast search
for something that will replace me,
I have found her on this shoreline, her faint footprints,
signatures of perfection that embarrass time with their fleeting
nature.
I am like the cave behind her watching from darkness,
hollowed from tortured waves
into a vault that yearns to say what she cannot resist.
A language so pure it releases itself
from my mouth like long-held captives
finally ushered to their home;
jubilant gods dancing away from sorrow's reach.

She turns her head and looks past me as if I were a ghost
unseen,
yet I know she sees my deepest light.

Znamení jejímu srdci

Tam venku, kde oceán buší svým uklidňujícím hřměním
proti zrnitým břehům z křemene a písku,
kráčí ona, ruce v kapsách vlajícího pláště
s perlovou září.
Vidím ji s vlasy barvy nebe za nejtemnější noci,
jak šeptá vdově po slunci,
by převlékla se za srpek světla.

Tak to je ona.
Jediná, kdo mne zná takového, jaký jsem,
ačkoliv má kůže zůstává nedotčena.
Ten svět z něhož přichází, vyvěrající z tajemství,
hlásá její klidnou ryzost,
jako vrba sehnutá ke stojatým vodám.

Na tomto nedotčeném místě bere svoje tělo
k pobřeží a naslouchá zvukům zpoza vln,
by řekly jí co dělat.
Jak velká je její láska?
Převede ji přes moře až ke mně?
Uslyší hlas mého srdce dříve než bude přeložen?

Nabírá trochu písku svými slonovinovými rukama
a zrnka padají jako v přesýpacích hodinách a půjčují si čas,
by měli příležitost se dotknout její krásy.
Její rty se hýbou v modlitbách milosti, když vypráví
větru svůj příběh a dokonce
i mračna stahují se nad její hlavou, by směla naslouchat.
Její gesta znásobují mou lásku symbolem nekonečna,
vyčleňují ji ze všech výpočtů,
zdobí její tvář poezií slz.

Nebyl jsem povolán, ač slyším její hlas
tak jasně, až mě to leká.
Sleduji ji, protože mohu.
Znám ji, protože ona je mnou.
Miluji ji, protože mnou není.

Ve všech mých hnutích, v obrovském hledání něčeho,
co jednou nahradí mne,
našel jsem ji na tomto pobřeží, její nezřetelné stopy,
podpisy dokonalosti, které zahanbují čas svou přelétavou
povahou.
Jsem jako jeskyně za ní, dívající se z temnoty,
vyhloubená zmučenými vlnami
do klenby, která touží říci to, čemu ona nemůže odolat.
Jazyk tak čistý, že osvobozuje sám sebe
z mých úst, jako dlouho držení rukojmí,
konečně odvedení do svých domovů;
rozjásaní bohové tančící z dosahu žalu.

Ona obrací svou hlavu a hledí kamsi za mne,
jako bych byl neviditelným duchem,
a přesto vím, že vidí mé nejhlubší světlo.

I know the ocean is no boundary to her love.
She is waiting for the final path to my heart to become clear.
And I am waiting for something deep inside
to take my empty hands and fill them with her face
so I can know the rehearsals were numbered,
and all the splinters were signals to her heart.

Nothing Matters

Space is curved
so no elevator can slither to its stars.
Time is a spindle of the present
that spins the past and future away.
Energy is an imperishable force
so permanence can be felt.
Matter flings itself to the universe,
perfectly pitiless in its betrayal of soul.

You can only take away
what has been given you.

Have you not called the ravens the foulest of birds?
Is their matter and energy so different than ours?
Are we not under the same sky?
Is their blood not red?
Their mouth pink, too?

Molten thoughts, so hot they fuse space and time,
sing their prophecies of discontent.
Listen to their songs in the channels of air
that curl overhead like temporary tattoos
of light's shimmering ways.

Am I merely a witness of the betrayal?
Where are you who are cast to see?
How have you been hidden from me?
Is there a splinter that carries you to the whole?

If I could speak your names I would call you to my side
and take your hands so gentle you would not see me,
feeling only the warm passage of time
and the tremor of your spine moving you to weep.

Space is curved so I must bend.
Time is a spindle so I must resolve its center.
Energy, an imperishable force I must ride.
And matter, so pitiless I refuse to be betrayed.

So I stand naked to the coldest wind
and ask it to carve out an island in my soul
in honor of you who stand beside me in silence.
Lonely, I live on this island assured of one thing:
that of space, time, energy, and matter; nothing matters.
Yet when I think of you in the cobwebbed corner,
hoveled without wings
like a seed planted beneath a dead tree stump,
I know you are watching
with new galaxies wild in your breast.
I know you are listening
to the lidded screams smiling their awkward trust.
All I ask of you is to throw me a rope sometimes
so I can feel the permanence of your heart.
It's all I need in the face of nothing matters.

Vím, že oceán není pro její lásku hranicí.
Stále čeká, až se vyjasní konečná stezka do mého srdce.
A já čekám, až cosi hluboko uvnitř
uchopí mé prázdné ruce a vyplní je její tváří,
abych mohl poznat, že zkoušky byly sečteny,
a všechny ty úlomky byly znameními jejímu srdci.

Na ničem nezáleží

Prostor je zakřivený
a tak žádný výtah nemůže klouzat k jeho hvězdám.
Čas je hřídelí přítomnosti,
jenž odstředí pryč minulost i budoucnost.
Energie je nezničitelná síla,
tak stálá, že je možno ji cítit.
Hmota sama sebe vrhá do vesmíru,
naprosto nelítostná ve své zradě duše.

Můžeš si odnést jen to,
co ti bylo dáno.

Nenazval jsi krkavce nejbídnějšími z ptáků?
Což jejich hmota a energie jsou jiné nežli naše?
Nežijeme snad pod jedním nebem?
Což jejich krev není stejně rudá?
A ústa jejich růžová?

Tekuté myšlenky, tak horké, že pojí prostor a čas,
podpisují svá proroctví nespokojenosti.
Naslouchej jejich písním ve vzdušných proudech,
co točí se nad hlavou, jako dočasné tetování
blikajících světelných cest.

Jsem já snad pouhým svědkem oné zrady?
A kde jsi ty, cos k vidění stvořena byla?
Jak jsi přede mnou byla ukryta?
Existují snad úlomky, které tě nesou k celku?

Kdybych mohl vyslovit tvá jména, povolal bych tě na mou
stranu a uchopil tě za ruce tak něžně, že bys mě nezahledla,
a cítila bys jenom teplo plynutí času
a chvění ve tvých zádech, co do pláče tě nutí.

Prostor je zakřivený a tak se musím ohnout.
Čas je hřídelí, jejíž střed musím přemístit.
Na energii, síle nezničitelné, musím se vézt.
A hmotou, tak nelítostnou, odmítám se nechat zradit.

A tak stojím nahý v nejchladnějším větru
a žádám jej, by vyřezal ostrov v mojí duši
na počest tebe, kdož stojíš vedle mne v tichu.
Osamocený, žiji na tomto ostrově, jist si pouze jedním:
že co se prostoru, času, energie a hmoty týká, na ničem nezáleží.
A přesto, když pomyslím na tebe v koutě s pavučinou
uhnížděnou bez křídel,
jako semeno pěstované pod mrtvým pařezem stromu,
vím, že se díváš
s novými divokými galaxiemi ve své hrudi.
Vím, že nasloucháš
výkřikům zpod víček usmívajících se nemotornou důvěrou.
Vše, co od tebe žádám, je, bys občas hodila mi lano,
abych mohl cítit trvalost tvého srdce.
Toť vše, co potřebuji, když na ničem vlastně nezáleží.

Komnata 17

Afterwards

I've set loose the guards that stand before my door.
I've let cells collide in suicide until they take me.
If there were stories left to tell I would hear them.

Behind the waterfalls of channeled panic
spilling their prideful progeny I can stay hidden in the noise.
Being invisible has its cameo rewards.
It also keeps visible the durable lifeform
murmuring beneath the wickedness.
This is truly the only creature I care to know,
with luminous ways of sweet generosity that suffers
in the untelling universe of the unlistening ear.

When I am found out-after I am gone-by a stranger's
heart whose drill bit is not dulled by impersonation,
I will open eyes, peel away skin, awaken the heart's coma.
I will set aside the costumed figure and redress the host
so its image can be seen in mirrors I set forth
with words bugged by God.
When these words are spoken,
another ear is listening on the other side
beaming understanding like lasers their neutral light.

The common grave of courage holds us all
in the portal of singularity,
the God-trail of rebeginning.

Somehow, so seldom, words and images
thrust their meaning into heaven and conquer time.
But when they do,
they become the abracadabra of the sacred moment.
The pantomime of the public's deepest longing.

Afterwards, the improbable eyelid glances open,
the skin folds away,
and the heroic eye awakens and remains alert.
Afterwards, the words eat the flesh and leave behind
the indigestible bitterness.
The emotional corpse shed,
an insoluble loneliness.
The cast of separation.

Memories Unbound

I have this memory of laying atop
a scaffold of tree limbs
staring out to the black, summer blanket
that warms the night air.
I can smell cedar burning in the distance
and hear muted voices praying in song and drum.
I cannot lift my body or turn my head.
I am conscious of bone and muscle
but they are not conscious of me.
They are dreaming while I am caught
in a web of exemptible time.

Poté

Dal jsem volno strážím, stojícím před mými dveřmi.
Nechal jsem buňky srazit se v sebevraždách, než mne sestaví.
Kdyby zbývaly nevyřčené příběhy, tak bych je slyšel.

Za vodopády soustředěné paniky,
jež vylívají své pyšné potomstvo, můžu zůstat ve skrytu hluku.
Být neviditelným má své miniaturní výhody.
Také to udržuje viditelnou trvalou životní formu,
zurčící pod bezbožností.
Toto je vskutku jediná bytost, kterou toužím znát,
s průzračnými móresy sladké šlechtnosti,
trpící v nevyslovitelném vesmíru nenaslouchajícího sluchu.

Až budu nalezen - poté co odejdu - cizincovým srdcem,
jehož vrták není otupělý zosobněním,
otevřu oči, svléknu kůži, probudím srdce z komatu.
Dám stranou zmaškařenou figurínu a obnovím hostitele,
takže jeho obraz může být viděn v zrcadlech,
která nastavím slovy, jimž naslouchá Bůh.
Když jsou tato slova vyřčena,
další ucho naslouchá na druhé straně,
vysílající pochopení, jako lasery své neutrální světlo.

Masový hrob odvahy nás všechny drží
v portálu jedinečnosti,
boží cesty nového počátku.

Nějak a tak zřídka slova a obrazy
napřahují svůj význam k nebesům a dobývají čas.
Leč když tak učiní,
stanou se zaklínadlem posvátného okamžiku.
Pantomimou nejtajnějších tužeb veřejnosti.

Poté se otevře nepravděpodobné oční víčko zraku,
kůže se odhrme,
a hrdinské oko se probudí a zůstane bdělé.
Poté slova pojídají tělo a zanechávají netknutou
hořkost nestravitelna.
Emočně zmrtvělý přístřešek,
neřešitelnou osamělost.
Odlitek oddělenosti.

Nespoutané vzpomínky

Vzpomínám si, jak jsem ležel na vrcholu
lešení větvoví stromů,
upřeně hleděl do černoty, letní příkrývky,
která otepluje noční vzduch.
Cítím v dáli hořící cedrové dřevo
a slyším tlumené hlasy pějící modlitbu za zvuku bubnů.
Nemohu se zvednout ani pohnout hlavou.
Vnímám svaly a kosti,
ale ony nevnímají mne.
Oddávají se snění, zatímco já jsem uvízl
v síti vyňatého času.

My mind is restless to move on.
To leave this starlit grave site and dance with
my people around huge fires crackling with nervous light.
To join hand with hand to the rhythm of drums
pounding their soft thunder
in monotone commandments to live.

I can only stare up at the sky
watching, listening, waiting
for something to come and set me free
from this mournful site.
To gather me up in arms of mercy
into the oblivion of Heaven's pod.
I listen for the sound of my breath
but only the music of my people can be heard.
I look for the movement of my hands
but only wisps of clouds and crescent light move
against raven's wings.

Sometimes when this memory peeks through
my skin it purges the shoreward view.
It imposes on the known predicament
with a turbulent bliss that bleeds defiance to the order.
There is certain danger in the heritable ways
of my people who send me the chatoyant skin
humbled and circumscribed.
My white appetite leached of earthly rations.
Misplaced to the darshan of the devil,
the very same that maneuvered my people to reservations--
the ward of the damned.
(At least I have no memories of a reservation).

Perhaps it is better to lay upon this mattress of sticks
with my wardrobe of feathers and skins
chanting in the wind.
Perhaps it would be better still
to be set atop the cry shed and burned
so prodigal memories would have
no home to return to.

I have this memory of escaping the pale hand
of my master that feeds me scraps of lies and moldy bread.
My skin yearns for lightness,
but it is the rope that obliges.

I have this memory of holding yellow fingers,
large and round, dripping with ancient legacies.
Of seeing the rounded belly of Buddha
smiling underneath a pastoral face
in temples that lean against a tempest sky.

I have this memory of dreaming to fly.
Stretching out wings that are newly attached
with string-like permanence
only to fall in the blunted arms of obscurity.

I have this memory of seeing my face in a mirror
that reflects a stranger's mind and soul.
Knowing it to be mine, I looked away
afraid it would become me alone.
I am patchwork memories searching for a nucleus.
I am lost words echoing in still canyons.
I am a light wave that found itself
darting to earth unsheathed seeking cover
in human skin.

Moje mysl nemá stání,
aby opustila toto hvězdami osvětlené pohřebiště a tančila s
mým lidem kol zapálených ohňů, praskajících nervózním světlem.
Aby se ruku v ruce poddala rytmu bubnů
a duněla s jejich lehkým hřměním
v monotónních příkázáních k životu.

Smím jen hledět vzhůru do nebe,
sledovat, naslouchat, čekat
na něco, co přijde a vyvede mne
z této truchlivé pláně.
Posbírám mne milosrdnými dlaněmi
do zapomnění nebeského zámostku.
Naslouchám zvuku svého dechu,
leč je slyšet jen hudba mého lidu.
Hledám pohyb svých rukou,
ale pohybují se jen shluky mraků a světlo srpku měsíce
proti křídům krkavců.

Někdy, když tato vzpomínka nakoukne skrze
mou kůži, očistí výhled směrem ke břehu.
Zavede do známých nesnází
s bouřlivou blažeností, která krvácí vzdorovitostí k řádu.
Je jisté nebezpečí v dědičných cestách mého lidu,
který mi posílá měňavou kůži,
pokořenou a ohraňovanou.
Můj bílý apetit zbavený pozemských přidělů.
Nevhodný pro daršan ďábla,
ten naprosto stejný, jenž přivedl můj lid do rezervací -
okresů zatracených.
(Alespoň já již si nepamatuji, co rezervace jsou.)

Je možná lepší ležet na této matraci z klacků
s mým oděvem z peří a kůží
zpívajících ve větru.
Snad by bylo i lepší
být postaven na hranici a spálen,
aby marnotratné vzpomínky
neměly domova k návratu.

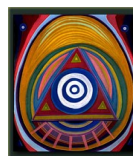
Vzpomínám si, jak unikám bledé ruce
svého pána, jenž mě krmí úlomky lži a plesnivého chleba.
Má kůže touží po světle,
leč je tu lano, které zavazuje.

Vzpomínám si na držení žlutých prstů,
oblých a velkých, oplývajících starodávným dědictvím.
Na vizi oblého břicha Buddhova,
jenž se usmívá pod pastýřskou tvář
v chrámech, jež kloní se k bouřlivému nebi.

Vzpomínám si na sen o létání.
Na roztáhnutí křídel, jež jsou nově upevněna
s trvalostí strun,
jen aby upadla do otupených paží zapomnění.

Vzpomínám si na svoji tvář v zrcadle,
která odráží cizincovu mysl a duši.
Poznávající ji jako svou, odvrátil jsem zrak
ve strachu, že by se mohla sama stát mnou.
Jsem mozaikou vzpomínek hledajících jádro.
Jsem ztracenými slovy ozývajícími se v tichých kaňonech.
Jsem světelnou vlnou, která našla sama sebe,
mihotající se k nezatažené zemi, hledající úkryt
v lidské kůži.

Komnata 18

Final Dream

Strike the flint that burns
a lonely world
and opens blessed lovers
to the golden grave of earth's flame.

Listen to the incantation
of raindrops as they pass from gray clouds
to our mother's doorstep.
Dreams of miracles yet to come
harbor in their watery husks.

Stand before this cage
splashed with beauty and stealth
and arranged with locks that have grown frail.
A simple breath
and all life is joined in the frontier.

Here is the masterpiece of creation
that has emerged from the unknown
in the depths of a silent Heart.
Here is the laughter sought
among rulers of death.
Here are the brilliant colors of rainbows
among the spilling reds that purge our flock.
Here is the hope of forever
among stone markers that stare through eyelids
released of time.
Here are the songs of endless voices
among the heartless dance of invisible power.

There is an evening bell that chimes
a melody so pure
even mountains weep
and angels lean to listen.
There is a murmur of hope that sweeps
aside the downcast eyes of hungry souls.

It is the fragrance of God
writing poems upon the deep blue sky
with pin-pricks of light and a sleepless moon.
It is the calling to souls
lost in the forest of a single world
to be cast, forged, and made ready
for the final dream.

Závěrečný sen

Křísni křemenem jenž spálí
osamělý svět
a otevře ty požehnané milence
zlatému hrobu pozemského plamene.

Naslouchej kouzlu
dešťových kapek padajících ze šedivých mračen
na práh naší matky.
Sny o zázracích, jež mají ještě přijít,
kotví ve svých vodnatých luscích.

Postůj před tou klecí
zmáčenou krásou a tajemstvím
a opásanou zámky, které vypsely do křehkosti.
Prostý dech
a všechen život je spojen na hranici.

Zde je mistrovské dílo stvoření,
jenž vynořilo se z neznámého
v hlubinách tichého Srdce.
Zde je smích hledaný
vprostřed vládců smrti.
Zde jsou zářivé barvy duh
vprostřed rozlité červeně, jež čistí naše stádo.
Zde je věčná naděje
vprostřed kamenných značek, jež hledí skrze oční víčka
osvobozená od času.
Zde jsou písně nekonečných hlasů
vprostřed bezcitného tance neviditelné síly.

Zde je zvon večerní, jenž zvučí
melodií tak ryzí,
že i hory pláčou
a andělé se sklání k poslechu.
Zde je šepot naděje jenž rozhrnuje
do stran sklopené zraky hladových duší.

Je to Boží vůně,
píšící básně na temně modré nebe
se špendlíkovými vpichy světla a nespícím měsícem.
Je to volání k duším
ztraceným v pralese jediného světa,
aby byly odlity, ukuty a připraveny
na závěrečný sen.

Transparent Things

There it is then, my open wound,
eager for forgiveness.
It comes with age like brown spots and silver hair.
Shouldn't age bring more than different colors
to adorn the body?
I think it was meant to.
It just forgot.
Old age does that you know.
Too many things to remember here.
Both worlds demanding so much,
one to learn, one to remember.

If there was silence in these waters
my wound would dance open
and separate itself from all attackers.
Even this body.
It would look at you
in the orphaning light, diminished of features,
and lead you away to its place of sorrow.
It would ask you to lie down beside it
and wave goodbye
to the coiled currents that tug and pull
to separate us from ourselves.
It would hold your hands,
so masterful in their wisdom,
so mindful of their glory
that it would disappear inside.
In the future, someone,
a friend perhaps, would
read your palm and notice
a small line veering off in a ragged ambush.
Unchained from the rest
of your palm's symmetry.
A lonely fragment waving goodbye
to everything between us.

There it is then, my prayer for you
to close this wound
and draw the shades around us.
Deep, black solitude enfolding us,
the kind found only in caves
that have shut out light for the growing of delicate,
transparent things.

Průzračné věci

Tak zde je moje otevřená rána
dychtící po odpuštění.
Přichází s věkem, jako hnědé skvrny a stříbrné vlasy.
Nemělo by však stáří přinést více, než různorodé barvy
pro ozdobení těla?
Myslím, že tak to zamýšlelo.
Jen to zapomnělo.
To stáří dělává, však víš.
Je tu příliš mnoho věcí k pamatování.
A oba světy tolik požadují,
jeden aby ses učil, jeden aby sis pamatoval.

Kdyby bylo ticho v těchto vodách,
tanec by mou ránu otevřel,
a ona by se oddělila od všech útočníků.
Dokonce i od tohoto těla.
Vzhlédla by k tobě
v osiřelém světle zbaveném rysů,
a odvedla tě pryč, na místo svých žalů.
Požádala by tě, abys ulehl dolů vedle ní,
a zamával na rozloučenou
rotujícím proudům, co vlečou a táhnou nás
do oddělenosti od sebe sama.
Vzala by tě za ruce,
tak mistrovské v jejich moudrosti,
tak dbalé ve své slávě,
že by uvnitř zmizela.
V budoucnu někdo,
snad přítel,
by četl z tvé dlaně a povšimnul by si
malé čárky odvracející se v rozedraném skrytu.
Odpoutané od zbytku
souladnosti tvé dlaně.
Osamělý úlomek mávajícím na rozloučenou
všemu, co je mezi námi.

Tak to je moje modlitba pro tebe,
aby ti tu ránu zavřela,
aby nás zastínila.
Aby hluboká černá samota zahalila nás,
taková, jaká se nachází jen v jeskyních,
které uzavřely se světlu, aby daly vzrůst jemným,
průzračným věcem.

Komnata 19

Easy to Find

I have often looked inside my drawers
without knowing why.
Something called out.
Seek me and you shall find,
but when I obey I'm confounded by memory's fleeting ways.
Hands immerse and return awkwardly empty
like a runaway child
when no one came after them.

I know there is something I seek
that hides from me so I can't think about what I lack.
It is, however, and this is the point, too damn powerful
to be silent and still.
Besides, I know I lack it because I miss it.

I miss it.
Whatever "it" is.
Whatever I need it to be it is not that.
It can never be anything but what it is.
And so I search in drawers and closets absent of why,
driven like a machine whose switch has been thrown
just because it can.

I miss it.
I wish it could find me.
Maybe I need to stay put long enough for it to do so.
Now there's a switch.
Let the powerful "it" seek me out.
But for how long must I wait?
And how will I recognize it should it find me?

There must be names for this condition that end in phobia.
Damn, I hate that suffix.

It all starts with a sense of wonder and ends in a sense of
emptiness. God, I wish you could find me here.
I'll tuck myself in a little drawer right out in the open.
I won't bury myself under incidentals.
I'll be right on top.
Easy to find.
Do you need me for anything?
I hope so because I need you for everything.

Snadno k nalezení

Často jsem nahlížel do svých zásuvek,
aniž bych věděl proč.
Cosi na mne zavolalo.
Hledej mne a nalezněš,
leč když poslechnu, jsem zmaten přelétavostí své paměti.
Ruce se vnoří a vynoří nešikovně prázdné,
jako dítě utečenec,
které nikdo nešel hledat.

Vím, že je něco, co hledám,
co se mi skrývá, až nevím, co mi vlastně schází.
Leč existuje to a v tom momentě je to příliš silné,
abych byl nehybný a v klidu.
Kromě toho vím, že mi to chybí, neboť se mi po tom stýská.

Stýská se mi po tom.
Ať "to" značí cokoli.
Není to nic, co bych chtěl, aby to bylo.
Nikdy to nemůže být nic jiného, než to je.
A tak prohledávám zásuvky a skříně nevěda proč,
hnaný vpřed jako stroj, jehož spínač je zapnut,
prostě protože to jde.

Stýská se mi po tom.
Kéž by mne to našlo.
Snad musím zůstat a dát tomu dost času.
Nyní je tu spínač.
Kéž mne ono mocné "to" nalezne.
Leč jak dlouho musím ještě čekat?
A jak to poznám, kdyby mne to našlo?

Tento stav jež končí fóbií, musí mít přece nějaké jméno.
Zatraceně, jak já ten konec nesnáším.

Vše to začíná pocitem zázraku a končí pocitem prázdnoty.
Bože, kéž bys mne tu našel.
Složím se do malé zásuvky hned tady na očích.
Neschovám se pod harampádí.
Budu hned nahoře.
Snadno k nalezení.
Potřebuješ mě k něčemu?
Doufám, že ano, neboť já tebe potřebuji ke všemu.

Of Beckoning Places

Of beckoning places
I have never felt more lost.
Nothing invites me onward.
Nothing compels my mouth to speak.
In cave-like ignorance, resembling oblivion,
I am soulless in sleep.
Where are you, beloved?
Do you not think I wait for you?
Do you not understand the crystal heart?
Its facets like mirrors for the clouds
absent of nothing blue.

Invincible heaven with downcast eyes
and burning bullets of victory that peel through flesh
like a hungry ax, why did you follow me?
I need an equal not a slayer.
I need a companion not a ruler.
I need love not commandments.

Of things forgotten
I have never been one.
God seems to find me even in the tumbleweed
when winds howl
and I become the wishbone in the hands
of good and evil.
Why do they seek me out?
What purpose do I serve if I cannot become visible to you?

You know, when they put animals to sleep
children wait outside
as the needle settles the debt of pain and age.
The mother or father write a check and
sign their name twice that day.
They drop a watermark of tears.
They smile for their children
through clenched hearts beating
sideways like a pendulum of time.

And I see all of this and more in myself.
A small animal whose debts are soon to be settled.
Children are already appearing outside
waiting for the smile of parents to reassure.
The signature and watermark
they never see.

Of winter sanctuary I have found only you.
Though I wait for signals to draw me from the cold
into your fire
I know they will come even though I fumble for my key.
Even though my heart is beheaded.
Even though I have only learned division.
I remember you and the light above your door.

Ze svůdných míst

Ze svůdných míst
nikdy jsem se necítil víc ztracen.
Nic mě nevábí vpřed.
Nic nenutí k řeči moje ústa.
V jeskynní netečnosti podobně zapomnění,
spím bezduchým spánkem.
Kde jste moji milovaní?
Myslíte, že na vás čekám?
Cožpak nerozumíte kříšťálovému srdci?
Jeho fasety jako zrcadla vystavená mrakům,
nepostrádají žádnou modř.

Neporazitelné nebe s očima obrácenýma dolů
a hořící kulky vítězství, jež protínají maso
jako hladová sekera, proč jste mne následovaly?
Potřebuji sobě rovného a ne vraha.
Potřebuji společníka a ne vládce.
Potřebuji lásku a ne příkázání.

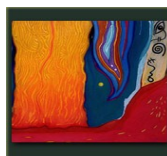
Z věcí zapomenutých
nikdy jsem nebyl jednou z nich.
Zdá se, že Bůh mne najde i v laskavci
za náfku větru,
a já se stanu vedoucí silou v rukách
dobra a zla.
Proč mě nachází?
K jakému účelu sloužím, když pro tebe nemůžu být viditelný?

Ty víš, že když utrácejí zvířata,
děti čekají venku,
když jehla splácí dluhy bolesti a věku.
Matka nebo otec vypíší šek a
toho dne se dvakrát podepíší.
Ukane jim vodotisk slz.
Usmějí se pro své děti
svými sevřenými srdci, která bijí do stran,
jako kyvadlo času.

A to vše a více vidím sám v sobě.
Malé zvířátko, jehož dluhy budou brzy splaceny.
Děti se již srocují venku
a čekají na uklidňující úsměv rodičů.
Jen ten podpis a vodotisk
nikdy neuvidí.

Z útočišť na zimu jsem našel jen tebe.
Ačkoli očekávám znamení, jež povolá mě z chladu
do tvého ohně.
Jsem si jist, že se dostaví i přesto, že tápu po svém klíči.
I přesto, že mé srdce je s'ato.
I přesto, že jsem se naučil jen dělit.
Vzpomínám si na tebe a světlo nad tvými dveřmi.

Komnata 20

Bullets and Light

I am adrift tonight
as though a privilege denied
is the passageway to keep body and soul together.
You have kept so much at bay
I wonder if your enchantment is to tame passion.
Cornered by your savage artillery
you sling your bullets like schools of fish
darting to a feast,
and I surge ahead tired of being the food.
When I look back
I can see fragments of you
hiding in the underbrush,
stubborn remnants of your vanished heart.
I can still love them.
I can still hold their fragile nerves
clustered with a welder's tongue
seething light as pure as any ever beheld.

Perhaps I drift away because of the chasm I see.
Bullets and light.
How strange bedfellows can be.
But you will never confess
nor shed your doubt of me.
I will always remain an enigma hurling itself
like litter across your absolute path.
A sudden shaft of light that begets a deep shadow
that temporarily blinds.

Hope-stirred eyes have always sought to steal
you from the simian nature that collects at your feet
and pulls at you like derelict children.
My unearthly hunger drew me away from you,
even against my will, or at least my conscious will.
There was always something calculating
the distance between us.
Some cosmic abacus shuffling sums
of bullets and light
looking for the ledger's balance,
but never quite locating its exact frequency.

The Nature of Angels

Midnight in the desert and all is well.
I told myself so and so it is,
or it is not,
I haven't quite decided yet.
Never mind the coyotes' howl or
the shrinking light.
Holiness claims my tired eyes
as I return the stare of stars.

Kulky a světlo

Dnes v noci jsem rozerván,
jakoby mi byla odepřena výsada
zachování jednoty mého těla s duší.
Tolik jsi toho držela pod pokličkou,
zajímalo by mě, zda tvým kouzlem je krocení vášní.
Zahnána do rohu palbou vlastních zbraní,
metáš své kulky jako hejna ryb
vrhající se za obživou,
a já se hrnu vpřed, jsa znuděn býti něčí stravou.
Když pohlížím zpět,
vidím tvé částičky,
skrývající se v podrostu,
tvrdohlavé zlomky tvého ztraceného srdce.
Stále je mohu milovat.
Stále mohu držet jejich křehké nervy
pospojované jazykem svářečky,
dštící nejčistší světlo, jaké kdy bylo spatřeno.

Snad prchám kvůli propasti, kterou jsem uviděl.
Kulky a světlo.
Jak podivní spojenci můžou být.
Leč ty se nikdy nepřiznáš
a nikdy neodložíš své pochyby o mně.
Já tak navždy zůstanu hádankou, co odhazuje sebe
jako smetí ze tvé absolutní cesty.
Náhlym kuželem světla, jenž plodí hluboký stín,
který dočasně oslepuje.

V naději se pohybující oči vždy hledaly, jak tě uloupit
z opičí přirozenosti, jenž se kupí u tvých nohou
a vztahuje se k tobě, jako osiřelé děti.
Můj nepozemský hlad mě od tebe odvedl,
dokonce i proti mé vůli, alespoň té vědomé.
Vždy tu bylo něco, jenž počítalo
vzdálenosti mezi námi.
Nějaké vesmírné počítadlo, které míchá počet
kulek a světla,
hledající účetní rovnováhu,
avšak nikdy nenacházející jejich přesnou četnost.

Přirozenost andělů

Půlnoc v poušti a vše je v pořádku.
Tak jsem si řekl a tak jest,
nebo není,
ještě jsem se zcela nerozhodl.
Nevadí mi kojotí vytí ani
ubývající světlo.
Svatost šplhá do mých unavených očí,
když oplácím hvězdám jejich pohledy.

They seem restless, but maybe they're
just ink blots and I'm the one who's really restless.

There is something here that reveals me.
In its own abundance I am absent.
So I shouted at the desert spirits,
tell me your secrets or I will tell you my sorrows.

The spirits lined up quickly then.
Wings fluttering. Hearts astir.
I heard many voices become one
and it spoke to the leafless sky
as a tenet to earth.

We hold no secrets.
We are simply windows to your future.
Which is now and which is then
is the question we answer.
But you ask the question.
If there is a secret we hold
it is nothing emboldened by words
or we would commonly speak.

I turned to the voice,
what wisdom is there in that?
If words can't express your secret wisdom,
then I am deaf and you are mute and we are blind.
At least I can speak my sorrows.

Again the wings fluttered
and the voices stirred hoping the sorrow would not spill
like blood upon the desert.

But there were no more sounds
save the coyote and the owl.
And then a strange resolution suffused my sight.
I felt a presence like an enormous angel
carved of stone was placed behind me.
I couldn't turn for fear its loss would spill my sorrow.
But the swelling presence was too powerful to ignore
so I turned around to confront it,
and there stood a trickster coyote
looking at me with glass eyes painting my fire, sniffing my fear,
and drawing my sorrow away in intimacy.
And I understood the nature of angels.

Zdají se být neklidné, leč třeba jsou
jen kapénkami inkoustu a tím neklidným jsem já.

Je tu něco, co mne rozpouští.
Cosi, v jehož výskytu jsem nepřítomen.
A tak jsem zvolal k duchům pouště,
sdělte mi svá tajemství, nebo já vám sdělím svůj žal.

V tom duchové se rychle seřadili.
Třepotajíc křídly, srdce bušící.
Slyšel jsem mnoho hlasů, jak staly se jedním,
jenž promluvil k holému nebi,
jako vůdčí princip k zemi.

Neskrýváme žádná tajemství.
Jsme jen okny do tvé budoucnosti.
Co je nyní a co je pak,
je otázkou, kterou zodpovíme my.
Leč tys ji položil.
A pokud máme tajemství,
není to nic, co slova mohou sdělit,
neboť jinak bychom dávno promluvili.

Otočil jsem se k hlasu,
co za moudrost v tom je?
Když slova nemohou vyjádřit vaši moudrost tajnou,
pak já jsem hluchý, vy němí a dohromady slepí jsme.
Já alespoň své žaly umím říct.

Znovu se křídla třepotala
a hlasy se vzedmuly v doufání, že žaly mé se nevyřinou,
jako krev na poušť.

Ale žádné další zvuky se neozvaly,
krom kojetů a sov.
A potom divná rozlišovací schopnost zalila můj zrak.
Jako bych cítil přítomnost obrovského anděla
vytesaného do skály za mnou. Nemohl jsem se otočit
ze strachu, že jeho zmizení by rozlilo můj žal.
Přítomnost ona byla však příliš mocná, než abych ji pominul,
a tak jsem se otočil, abych se s ní střetl,
a stál tam kojot podvodník,
pozoroval mne skelným zrakem malující můj oheň,
zavětril můj strach a diskrétně mi vysál můj žal.
Tak jsem pochopil přirozenost andělů.

Komnata 21

Dream Wanderer

Intoxicated with children's thoughts
I wonder,
why are souls so deep and men so blind?
How can souls be eclipsed
by such tiny minds?
Do we love the damp passageways of Hell?
Where every drop of pale water
that falls from the cavern walls
is unwashed music etched in silence...

My favored dreams have disappeared
astride the backs of eagles.
With wings sweeping downward, lifting upward,
they are carried away like finespun, elegant seeds
on a crystalline wind.
Without them
I am divinely barren
like an empty vessel denied its purpose.
I can only stare into the silence
ever listening for heaven's murmur.
Knowing that behind the darkening mist
angels are building shelters for human innocence.
Shelters torn from something dark
and gravely wounded.
Havens resistant to all disease.

I thought I was endowed
with a promised beauty
that would free the neglected dreams of a demigod.
That would untie their feeble knots
and release them into light's caress.
But the glorious reins
that had once been mine,
tattered and stained with blood,
have slipped from my hands in disuse
as a web abandoned to a ghostly wind.
I can still reach them.
I can feel their shadow across my hands.
Their power, like an electric storm
wandering aimlessly without fuel,
soon to be exhausted.

This piece of paper
is torn from something dark
and gravely wounded.

It is the mirror I hold up to the blackened sky.
A devious sacrifice.
Leaping from star to star
my eyes weave a constellation.
My thoughts in search of the endless motherload.
My heart listening for the sound
of unstained children dreaming.

The dream wanderer looks back at me.
Calls my name in a whispered voice.
Beckons me with an outstretched wing.

Tulák po snech

Nakažen myšlenkami dětí
se podivuji,
proč jsou duše tak hluboko a lidé tak slepí?
Jak mohou být duše zastíněny
trpasličí myslí?
Milujeme snad zatuchlé koridory pekel?
Kde každá krůpěj vody bezbarvé
jenž kane ze zdi jeskyně,
je neumytou hudbou vyleptanou do ticha...

Mé oblíbené sny zmizely
sedíce na hřbetech orlů.
S křídly bijícími dolů a zvednutými vzhůru zas,
jsou unášeny pryč, jako jemně upředená elegantní semena
na křišťálovém větru.
Bez nich
jsem božsky prázdný,
jako prázdná nádoba zapírající svůj účel.
Mohu jen hledět do ticha
navěky naslouchaje nebeskému šepotu.
Věduce, že za stmívající se mlhou
andělé staví útulky lidské nevinnosti.
Útulky natrhané z čehosi temného
a vážně poraněné.
Nebesa imunní všem nemocem.

Myslel jsem, že jsem obdařen
zaslíbenou krásou,
jenž osvobodí zanedbané polobožské sny.
Jenž rozmotá jejich povolené uzly
a vypustí je do světla pohlazení.
Leč ony skvělé otěže,
jež kdysi byly mými,
potrhané a umáčené krví,
mi vyklouzly v nečinnosti z rukou,
jako pavučina zanechaná přeludu větru.
Stále je mám nadosah.
Cítím jejich stíny ve svých dlaních.
Jejich energii elektrické bouře
bezcílně se toulající nemaje paliva,
spějící k brzkému vyčerpání.

Tento kousek papíru
je utržen z čehosi temného
a těžce poraněn.

Je zrcadlem, jenž obracím ke zčernalému nebi.
Scestná to oběť.
Skákající od hvězdy ke hvězdě
mé oči tkají souhvězdí.
Mé myšlenky hledají nekonečnou mateřskou výživu.
Mé srdce naslouchá zvuku
neposkvrněných dětských snů.

Tulák po snech ohlíží se na mne.
Ztišeným hlasem volá mé jméno.
Vábí mne rozepjatými křídly.

"Fly! Your favored dreams await you!"

The voice boomed like thunder swearing.
My wings trembled with forbidden power
as they searched the wind's current
for signs of release.
Currents that would carry me
to the high branches of trees
suckling the sun in fields beyond my kingdom.

In a moment's interlude
I unfolded my wings and vaulted skyward,
into the blue vestibule.
Sheer speed.
Rivers beneath were brown veins
swollen on earth's legs,
or savage cuts that bled green.
The sun sliced holes in the clouds
with tender spears of crimson light.
The moon was rising in the eastern sky-
an oyster shell
pitted by time.
Lonely winds would rush by
searching for an outpost of stillness.
The earthen dungeon
peered up at me with contempt
like a nursemaid relieved of her duty.

I forgot the ground.
I canceled gravity.
Balanced against aboriginal hopes and fears
I became the shaman who dances
in the spirit waters of ancestors
plucking words and meanings from the cumbrous air.

I thought only of the dream wanderer...
the holy wind that rekindles
my exquisite longing for raw truth.

To seize it like medicine
in a sleepless fever hoping to be healed.
The halcyon spire!
The dusty places of purity.

These wings are torn
from something dark and gravely wounded.
They carry me to my favored dreams
and choke the inertia of indifference dead.
Their strength is perfectly matched
to my destination.
One more mile beyond these trees,
I would fall like a fumbled star
into the moat of a starving world.

My favored dreams will wander again.
In time they will soar to trees of a richer kingdom.
My wings will again follow their flight,
track their heartbeat
and build a quilt of a thousand dreams intermingled.
One more turn of the infinite circle.
The dream slate revived.
Navigable-
even in the murky waters
and cloudy skies of the itinerant traveler.
The dream wanderer reveals
(with a flip of the hourglass of heaven),
as above
so below.
Create your world and let it go forward

"Let! Tvé oblíbené sny tě čekají!"

Hlas zaburácel jako hřmění hromu.
Má křídla zachvěla se zakázanou silou,
když hledala větrné proudy
ve znamení svobody.
Proudby by mne nesly
k vysokým větvím stromů
kojíce slunce v polích za mým královstvím.

V mezihře okamžiku
jsem roztáhl svá křídla a vzedmul se směrem k obloze,
do modré dvorany.
Pořádná rychlost.
Řeky pode mnou byly hnědé žíly
naběhlé na zemských nohách,
či divoké rány krvácející zeleně.
Slunce prořezalo díry do mraků
útlými oštěpy purpurových světél.
Měsíc vycházel na východě -
lastura ústřice
vyhlodaná časem.
Osamělé větry by prolétaly kolem
v hledání nejzazší bašty ticha.
Hliněná hradní věž
na mne pohlížela s pohrdáním
jako guvernánka zbavená povinností.

Zapomněl jsem zemi.
Zrušil zemskou tíži.
Opřeny o primitivní naděje a strachy,
stal jsem se šamanem, co tančí
v duchovních vodách svých předků
a češe slova a významy z obhroublého vzduchu.

Myslel jsem na tuláka po snech...
ten svatý vítr, jenž opět rozdmýchává
moji sžíravou touhu po pravdě.

Bych se jí zmocnil jako léku
v horečnaté nespavosti a touze po uzdravení.
Ten blažený vrchol věže!
Ta zaprášená místa ryzosti.

Ta křídla jsou utržena
z čehosi temného a smrtelně raněného.
Nesou mě k mým oblíbeným snům
a ucpávají netečnost lhostejnosti mrtvých.
Jejich síla je dokonale vyvážená
by dolétly mého cíle.
Ještě jedinou míli za tyto stromy
a zřítíl bych se jako zatoulaná hvězda
do vodního příkopu hladovějícího světa.

Mé oblíbené sny se opět zatoulaly.
Časem dorostou do stromů bohatšího království.
Má křídla se opět zasněží jen letu,
budou se řídit svým tepem
a utkají příkrývku z mozaiky tisíce poskládaných snů.
Ještě jedna otáčka nekonečného kruhu.
Vysněný seznam je znovu oživený.
Řiditelný -
i v potemnělých vodách
a zamračeném nebi poutníka, co nemá stání.
Tulák po snech odhaluje tajemství
(otočením nebeských přesýpacích hodin),
jak nahoře,
tak dole.
Vytvoř si svůj vlastní svět a dej mu příležitost vykročit

entrusted to the one that is all.
The leavening will prevail.
It is the lesson I learned
with my wings outstretched beneath
the glaring sky.
It is the rawness I seek
untouched by another's polish.

Forgiver

Last night we talked for hours.
You cried in unstoppable sorrow,
while I felt a presence carve itself into me
source and savior of your dragging earth.
You feel so deeply, your mind barely visible
staring ahead to what the heart already knows.
I see the distance you must heal.
I know your pacing heart bounded by corners
that have been rounded and smoothed
like a polished stone from endless waves.
For all I know you are me in another body,
slots where spirits reach in to throw the light
interpreting dreams.
Prowling for crowns.

Are there ways to find your heart
I haven't found?
You, I will swallow without tasting first.
I don't care the color.
Nothing could warn me away.
Nothing could diminish my love.
And only if I utterly failed
in kinship would you banish me.

Last night, I know I was forgiven.
You gave me that gift unknowing.
I asked for forgiveness
and you said it was unneeded;
time shuffled everything anew and it was its own
forgiver.

But I know everything not there
was felt by you and transformed.
It was given a new life, though inconspicuous,
it wove us together to a simple, white stone
lying on the ground that marks a spot of sorrow.
Beneath, our union, hallowed of tiny bones
beseech us to forgive ourselves
and lean upon our shoulders
in memory of love, not loss.

Blame settles on no one;
mysterious, it moves in the calculus
of God's plan as though no one thought
to refigure the numbers three to two to one.
The shape stays below the stone.
We walk away,
knowing it will resettle
in our limbs
in our bones
in our hearts
in our minds
in our soul.

s důvěrou v jediného, který je vším.
Opuštění zvítězí.
To je lekce, kterou jsem se naučil
s křídly roztaženými pod
oslnivou oblohou.
Je to surovost, co hledám,
nedotčená kultivací druhých.

Odpouštějící

Tuto noc jsme hodiny hovořili.
Plakala jsi nezadržitelným žalem,
zatímco já jsem cítil, jak se do mne zařezává přítomnost,
zdroj a spasitel tvé vlekoucí se země.
Tvé city jsou hluboké a tvá mysl stěží viditelná,
zírající úporně kupředu na to, co srdce dávno ví.
Vnímám vzdálenost již musíš léčit.
Znám tvé srdce uzavřené v koutech,
které byly zaobleny a vyhlazeny
jako balvan vyhlazený nekonečnými vlnami.
Pokud vím, jsi mnou jenom v jiném těle,
se škvírami jimiž duše vrhají dovnitř světlo
a vykládají sny,
plíží se za korunami.

Existují cesty k nalezení tvého srdce,
jež já jsem nenašel?
Vás spolýkám bez ochutnání první.
Na barvě nezáleží.
Nic mne neodradí.
Nic nezmenší mou lásku.
A jen kdybych zcela zklamal
ve své přízni, dokázala bys mne zapudit.

Vím, že dnes v noci mi bylo odpuštěno.
Ten dar dala jsi mi nevědomky.
Žádal jsem o odpuštění
a tys řekla, že není třeba žádat;
čas znovu vše zamíchal a sám sobě
odpusťil.

Leč já vím, že ne zcela všechno
jsi pocítila a přeměnila.
Byl mi dán nový život, ač sotva hmatatelný,
uhnětl nás oba v prostý bílý kámen
ležící na zemi, jako označení místa žalu.
Pod ním, naše spojení, posvěcené spleť kůstek
žadoní na nás, abychom si odpustili
a opřeli se o svá ramena
na paměť lásky, ne ztrát.

Vina nenáleží nikomu;
záhadná, proplová ve výpočtech
božího plánu, jakoby nikdo nepomyslel na to,
že trojky lze změnit ve dvojky a ty pak v jedničky.
Prvotvar dlí stále pod kamenem.
My odcházíme,
vědouce, že se znovu usadí
v našich údech
v našich kostech
v našich srdcích
v našich myslích
v naší duši.

Komnata 22

In the Kindness of Sleep

I visited you last night when you
were sleeping with a child's abandon.
Curled so casual in sheets
inlaid by your beauty.
I held my hand to your face
and touched as gently
as I know how
so you could linger with your dreams.
I heard soft murmurs that only angels make
when they listen to their home.
So I drew my hand away
uneasy that I might wake you
even as gentle as I was.

But you stayed with your dreams
and I watched as they found their way to you
in the kindness of sleep.
And I dreamed that I was an echo of your body
curled beside you like a fortune hunter
who finally found his gold.
I nearly wept at the sound of your breath,
but I stayed quiet as a winter lake, and bit my lip
to ensure I wouldn't be detected.

I didn't want to intrude
so I set my dream aside
and I gently pulled your hand from underneath
the covers to hold.
A hand whose entry into flesh
must have been the lure that brought me here.
And as I hold it
I remember why I came
to feel your pulse
and the beating of your heart in deep slumber.
And I remember why I came in the
kindness of sleep...
to hold your hand, touch your face
and listen to the soft breathing
of an angel,
curled so casual in sheets
inlaid by your beauty.

Warm Presence

I once wore an amulet
that guarded against the forceps of humanity.
It kept at bay the phalanx of wolves
that circled me like phantoms of Gethsemane.
Phantoms that even now
replay their mantra like conch shells.

V laskavosti spánku

Navštívil jsem tě včera v noci,
když jsi spala s bezstarostností dítěte.
Tak nedbale stočená v peřinách
vykládaných tvou krásou.
Přidržel jsem ruku u tvé tváře
a dotkl se tak jemně,
jak jen umím,
takže jsi mohla setrvat se svými sny.
Zaslechl jsem tichý šelest, jaký dělají jen andělé,
když naslouchají svému domovu.
A tak jsem odtáhl svou dlaň,
znepokojen, že bych tě mohl probudit,
i když jsem byl tak jemný.

Ale ty jsi zůstala se svými sny
a já se díval, jak si k tobě nacházejí cestu
v laskavosti spánku.
A snil jsem, že jsem ozvěnou tvého těla,
vedle tebe stočený jak lovec štěstěny,
který konečně našel své zlato.
Div jsem neplakal při zvuku tvého dechu,
ale zůstal jsem tichý jako zimní jezero a kousal si ret,
abych se ujistil, že nebudu odhalen.

Nechtěl jsem rušit,
tak jsem odložil svůj sen
a jemně vytáhl tvou ruku
zpod pokrývek a uchopil ji.
Ruku, jejíž vstup do těla
musel být tím lákadlem, jenž mne sem přivedlo.
A když ji držím,
vzpomínám si, proč jsem přišel,
abych cítil tvůj tep
a tlukot tvého srdce v hlubokém spánku.
A vzpomínám si, proč jsem přišel
v té laskavosti spánku . . .
abych držel tvou ruku, dotkl se tvé tváře
a naslouchal tichému dechu
anděla,
tak nedbale stočeného v peřinách,
vykládaných tvou krásou.

Vřelá přítomnost

Kdysi jsem nosil amulet,
který ochraňoval před kleštěmi lidskosti.
Udržoval pod pokličkou smečky vlků,
které mě obklopovaly jako přízraky z Gethsemane.
Přízraky, které dokonce i teď
přehrávají svou mantru, jako ulity mušlí.

Coaxing me to step out and join the earthly tribe.
To bare my sorrow's spaciousness
like a cottonwood's seed to the wind.

Now I listen and watch for signals.
To emerge a recluse squinting in ambivalence
inscribed to tell what has been held by locks.
It is all devised in the sheath of cable
that connects us to Culture.
The single, black strand that portrays us to God.
The DNA that commands our image
and guides our natural selection of jeans.

Are there whispers of songs flickering
in dark, ominous thunder?
Is there truly a sun behind this wall of monotone clouds
that beats a billion hammers of light?
There are small, flat teeth that weep venom.
There is an inviolate clemency
in the eyes of executioners while their hands toil to kill.
But there is no explanation for
voyeur saints who grieve only with their eyes.
There is only one path to follow
when you connect your hand and eye
and release the phantoms.

This poem is a shadow of my heart
and my heart the shadow of my mind,
which is the shadow of my soul
the shadow of God.
God, a shadow of some unknown, unimaginable
cluster of intelligence where galaxies
are cellular in the universal body.
Are the shadows connected?
Can this vast, unknown cluster reach into this poem
and assemble words that couple at a holy junction?
It is the reason I write.
Though I cannot say this junction has ever
been found (at least by me).

It is more apparent that some unholy hand,
pale from darkness, reaches out and casts its sorrow.
Some lesser shadow or phantom
positions my hand in a lonely outpost
to claim some misplaced illuminance.

The phantom strains to listen for songs as they whisper.
It coordinates with searching eyes.
It peels skin away to touch the soft fruit.
It welds shadows as one.

I dreamed that I found a ransom note written in God's own
hand.
Written so small I could barely read its message, which said:
"I have your soul, and unless you deliver--in small, unmarked
poems--the sum of your sorrows, you will never see it alive
again."

And so I write while something unknown is curling
around me, irresistible to my hand, yet unseen.
More phantoms from Gethsemane who honor
sorrow like professional confessors lost in their despair.
I can reach sunflowers the size of
moonbeams, but I cannot reach the sum of my sorrows.

Přemlouvají, abych vykročil a připojil se k pozemskému kmeni.
Abych obnažil rozlehlost svého žalu,
jako semeno bavlníku větru.

Nyní naslouchám a vyhlížím signály.
Aby vyvstal poustevník šilhající v rozpolcenosti,
zapsán, aby zjevil, co bylo drženo pod zámky.
Vše je to zkonstruováno v pouzdře lana,
které nás spojuje s Kulturou.
To jediné, černé vlákno, které nás portrétuje Bohu.
Ta DNA, která nařizuje naši podobu
a řídí náš přírodní výběr džín.

Probleskují šepoty písní
v temném zlověstném hromu?
Je opravdu slunce za tou zdí monotónních mraků,
které buší milióny kladívky světla?
Jsou zde malé ploché zoubky, které roní jed.
Je zde nedotčená vlídnost
v očích katů, když jejich ruce s námahou zabíjejí.
Ale není žádné vysvětlení pro
prodejně světce, kteří se rmoutí jenom očima.
Je jen jedna stezka, kterou lze následovat,
když spojíš svou ruku a oko
a uvolníš přízraky.

Tato báseň je stínem mého srdce
a mé srdce stínem mé mysli,
která je stínem mé duše,
stínem Boha.
Bůh, stín neznámého, nepředstavitelného
shluku inteligence, kde galaxie
jsou buňkami ve vesmírném těle.
Jsou ty stíny propojeny?
Může ten nesmírný, neznámý shluk dosáhnout do této básně
a sestavit slova, která se párují ve svatém spojení?
To je důvod, proč píšu.
Přestože nemohu říct, že by toto spojení
bylo kdy nalezeno (alespoň mnou).

Je zřejmější, že nějaká nesvatá ruka
bledá z temnoty, sem dosahuje a vrhá svůj žal.
Nějaký nižší stín nebo přízrak
umísťuje mou ruku na opuštěnou základnu,
aby se dovolal nějakého nevhodného osvětlení.

Přízrak se snaží, aby zaslechl písně, když šeptají.
Spolupracuje s pátrajícima očima.
Obrušuje slupku, aby se dotkl toho měkkého plodu.
Pájí stíny v jeden.

Zdálo se mi, že jsem našel vyděračský vzkaz,
psaný vlastní rukou Boha.
Napsaný tak drobně, že jsem stěží přečetl text, který říkal:
„Mám tvou duši, a pokud nedodáš – v malých neoznačených
básních – sumu tvých žalů, už ji nikdy neuvidíš
živou.“

A tak píšu, zatímco cosi neznámého se kolem mne ovíjí,
neodolatelné pro mou ruku, avšak neviditelné.
Další přízraky z Gethsemane, jež uctívají žal,
jako profesionální zpovědníci, ztraceni ve svém zoufalství.
Mohu dosáhnout na slunečnice velikosti
měsíčních paprsků, ale ne na sumy mých žalů.

They elude me like ignescent stars that fall nightly
outside my window.

My soul must be nervous.
The ransom is too much to pay
even for a poet who explores the black strand of Culture.

Years ago I found an
impression--like snow angels--left in tall grass
by some animal, perhaps a deer or bear.
When I touched it I felt the warm presence of life,
not the cold radiation of crop circles.
This warm energy lingers only for a moment
but when it is touched it lasts forever.
And this is my fear: that the sum of my sorrows will last forever
when it is touched, and even though my soul is returned
unharméd, I will remember the cold radiation
and not the warm presence of life.

Now I weep when children sing
and burrow their warm presence into my heart.
Now I feel God adjourned by the
source of shadows.
Now I feel the pull of a bridle,
breaking me like a wild horse turned
suddenly submissive.

I cannot fight the phantoms
or control them or turn them away.
They prod at me as if a lava stream should
continue on into the cold night air
and never tire of movement.
Never cease its search for the perfect place to be a sculpture.
An anonymous feature of the gray landscape.

If ever I find the sum of my sorrows
I hope it is at the bridgetower where I can see both ways
before I cross over.
Where I can see forgeries like a crisp mirage
and throw off my bridle.

I will need to be wild when I face it.
I will need to look into its unnameable light and unravel
all the shadows interlocked like paper dolls
and cut from a multiverse of experience.
To let them surround me
and in one resounding chorus confer their epiphany so I
can hand over the ransom and reclaim my soul.

When all my sorrows are gathered round
in an unbroken ring I will stare them down.
Behind them waits a second ring,
larger still and far more powerful.
It is the ring of life's warm presence
when sorrows have passed underneath the shadows' source
and transform like the dull chrysalis
that bears iridescent angels.

Unikají mi jako zápalné hvězdy, které padají každou noc
za mým oknem.

Má duše musí být nervózní.
To výkupné je příliš drahé,
i pro básníka, co zkoumá černý proud Kultury.

Před lety jsem našel otisk
– jako sněžní andělé – zanechaný ve vysoké trávě
nějakým zvířetem, snad srncem nebo medvědem.
Když jsem se ho dotkl, cítil jsem vřelou přítomnost života,
ne to chladné záření kruhů v obilí.
Tato vřelá energie zůstává jen na chvíli,
ale když se jí dotkneš, trvá věčně.
A toho se bojím: že součet mých žalů bude trvat věčně,
když se ho dotknu, a i když mi má duše bude vrácena
nezraněná, budu si pamatovat to chladné záření,
a ne tu vřelou přítomnost života.

Teď pláču, když děti zpívají
a zahrabávají svou vřelou přítomnost do mého srdce.
Teď cítím, jak se Bůh odebral
zdrojem těch stínů.
Teď cítím tahání za uzdu,
které mě láme jako divokého koně, který
byl náhle zkrocen.

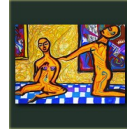
Nemohu bojovat s těmi přízraky,
ani je řídit, ani je odehnat.
Strkají do mne, jako by proud lávy měl
pokračovat dál do chladného nočního vzduchu
a nikdy se pohybem neunavit.
Nikdy neskončit své pátrání po dokonalém místě, co by
bylo sochou, anonymním rysem šedé krajiny.

Jestli kdy najdu sumu svých žalů, doufám,
že to bude na mostní věži, kde uvidím
obě cesty před tím, než přejdu..
Kde uvidím padělky jako křehký přelud
a odhodím svou uzdu.

Budu potřebovat být divoký, až se tomu postavím.
Budu potřebovat pohlédnout do toho nepojmenovatelného
světla a rozmotat všechny stíny, propletené jak papírové loutky
a vystříhnout je z multivesmíru zkušenosti.
Nechat je obklopit mě
a v jediném rezonujícím sboru jednat s jejich Zjevením,
abych mohl předat své výkupné a vyzvednout svou duši.

Až se všechny mé zármutky shromáždí kolem
v neporušeném kruhu, přinutím je sklopit oči.
Za nimi čeká druhý kruh,
ještě větší a mnohem mocnější.
Je to kruh vřelé přítomnosti života,
když zármutky odešly pod zdroj stínů
a proměnily se jako nudná kukla,
která rodí duhové anděly.

Komnata 23

Folded Things

So often I have bared my soul
and spread its wealth around me
relishing its golden hue.
So often there were poems, paintings, music
that flowed in one stream
that held messages that only I could hear.
But I would take them and
fold them into something I hoped others
would also hear.
So often the folded thing
would resonate in solitude
yet escape the touch of another.
So often I would look to you
and hope that you would see and hear
what I have seen and heard.
But the message would waver
and disappear like smoke ascending into air.
So often I have wondered
why there is no one to share these folded things;
as if only I could understand their solitude.
As if only I could feel their heartbeat
beneath the emptiness in which they sleep.

If all of these are summed
and divided by love
you would know them as your own children.
You would see them as they are.
Yet they are mysteries viewed
as mere elements of time.
So often I have taken these folded things
and left them behind
for others to unfold and wear.
And when I look back
at their clothing they appear like stars
against the persistent blackness.
Like comets dancing to the forbidden music
of another world.
Calling so softly... when it is heard,
the folded things unfold their beauty
and nothing is forbidden again.

Spiral

Inside there is something gnawing
with silken jaws and wax teeth.
It holds me still in pureness
like a circle whose middle is my cage.

While you went away from me
I was ever tightening my circle.
A spiral cut in glass.

Složené věci

Tolikrát jsem obnažil svou duši,
rozprostřel kolem sebe její bohatství,
liboval si v jejím zlatavém odstínu.
Tak často tu byly básně, malby, hudba,
jež plynuly v jediném proudu,
který nesl poselství, jež jsem jen já mohl slyšet.
Ale já je brával
a skládal v něco, co jsem doufal,
že ostatní také uslyší.
Tak často ta poskládaná věc
zněla v samotě
stále unikající doteku druhých.
Tolikrát jsem pohlédl k tobě
a doufal, že ty uvidíš a uslyšíš,
co já viděl a slyšel.
Ale poselství se zatřepotalo
a zmizelo jako kouř stoupající do vzduchu.
Tak často jsem se ptal, proč není nikdo,
kdo by se mnou sdílel tyto složené věci;
jako bych jenom já mohl porozumět jejich samotě.
Jako bych jenom já mohl cítit tlukot jejich srdcí
pod prázdnotou v níž spí.

Když se všechny sečtou
a vydělí láskou,
poznala bys je jako vlastní děti.
Viděla bys je takové, jaké jsou.
Přesto jsou to mystéria viděná
jako pouhé prvky času.
Tak často jsem tyto složené věci brával
a ponechával je jiným,
aby je rozložili a oblékli.
A když pohlédnu zpět
na jejich oděv, jeví se jako hvězdy
proti trvalé černotě.
Jako komety tančící při zakázané hudbě
dalšího světa.
Volají tak slabě ... když jsou zaslechnuty,
složené věci rozloží svou krásu
a znovu není nic zakázáno.

Spirála

Uvnitř je něco, co hryže
hedvábnými čelistmi a voskovými zoubky.
Drží mě to stále v ryzosti,
jako kruh, jehož střed je má klec.

Zatímco ty jsi ode mne odcházela,
já vždy utahoval svůj kruh.
Spirálu vyřezanou ve skle.

A flower's bloom dropping petals.
A winnowed ball of yarn
spilling color.

I see the inside of your thigh
brilliant in its smoothness,
and I spiral ever closer to your edge.
Paper cut touching I burn
bleeding without pain.
How could I spill so easily
without knowing why?

When I hear your voice
there is no quenching this ache
to hold you.
Like one who draws near and then forgets
the story they came to tell,
I circle you waiting for thread's tautness
to draw us ever closer
though I know not how.

The final luxury is the kiss
of your boundless heart.
The final beauty so pure
all else limps behind blissfully in your wake.
Drawing from your shadows
the light of saplings
lurking on the forest floor.

If I could unbutton you,
take your dress down
I would see a map of my universe.
A phantom limb, grown from
my body like wings sprouting from a chrysalis
reaches for you.
It is the hand of clarity
desperate for your skin
so powerfully bidden
as though a shimmering block of light
cut from black velvet,
stood before me.
And all I could do was to reach out
and touch it,
not knowing why,
but utterly unafraid.

Květ rostliny, z něž opadávají plátky.
Vytříbené klubko příze,
pouštějící barvu.

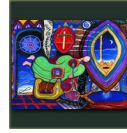
Vidím vnitřní stranu tvého stehna,
zářivou ve své hladkosti,
a po spirále se stále přibližuji ke tvé hraně.
Dotek hranou papíru a hořím,
krvácím bez bolesti.
Jak se můžu tak snadno rozlít,
aniž bych věděl proč?

Když slyším tvůj hlas,
není nic, co by utišilo tuto bolestnou touhu
obejmout tě.
Jako ten, kdo se přiblíží a pak zapomene příběh,
který přišel vyprávět.
Obtáčím tě a čekám, až se vlákno napne,
aby nás přitáhlo ještě blíž,
ačkoliv nevím jak.

Posledním přepychem je polibek
tvého bezbřehého srdce.
Poslední krása tak ryzí,
že vše ostatní pokulhává pozadu blaženě ve tvých stopách.
Čerpá ze tvých stínů
světlo výhonků,
skrývajících se na dně lesa.

Kdybych tě mohl rozepnout,
svléknout tvůj šat,
viděl bych mapu mého vesmíru.
Přízračný úd rostoucí z mého těla,
jako křídla vyrážející z kukly,
se k tobě vzpíná.
Je to ruka jasnosti,
zoufale toužící po tvé kůži,
tak mocně přikázaná,
jako kdyby chvějící se kvádr světla,
vyřezaný z černého sametu,
stál přede mnou.
A jedině, co bych mohl udělat, by bylo napřáhnout ruku
a dotknout se ho,
nevěda proč,
ale naprosto bez obav.

Komnata 24

The Pure and Perfect

Someday the messengers will arrive
with stories of a nocturnal sun
despondent, burning implacably
in the deepest shade of a thousand shadows.
They will tell you of the
serene indifference of God.
They will draw you by the hand
through bruised alleyways
and prove the desperation of man
rejected from the beauty of an unearthly realm.
The news will arrive
as a tribute to the death of oracles.
Sparing words of purpose
the messengers will announce the
cold fury of realism's cave.

Someday, the messengers will send their thoughts
through books that have no pulse.
You will be accused of weakness
that drowns you in servitude.
A queer rivalry will beset you
and your life will crawl like an awkward beast
that has no home.

And you, my dearest friends,
who are truth -- who were all along,
will renew your devotion
to a powerful image in a distant mirror.
You will listen to these stories
and tear at your silent heart
with animal claws that are dulled
by the stone doors of time.
Where the unattested is confirmed
your vestige-soul is stored.
It will strengthen you
and cradle you in the light
of your own vision,
which will be hurled like lightning
through twilight's dull corridor.

The messengers will cry
at the sound of your rejection.
They will scream: "Do you want to be a
lowly servant and lonely saint?"

Mutants of the light
are always tested with doubts
of a swollen isolation
and the promise of truth's betrayal.
Listen without hearing.
Judge without pardon.
The grand parasite of falsehood
will prevail if you believe only your beliefs.

Ryzost a dokonalost

Jednou poslové přijdou
s příběhy o nočním slunci,
sklíčeném a planoucím nesmiřitelně
v nejhlubší temnotě tisíců stínů.
Řeknou vám o
poklidné lhostejnosti Boha.
Potáhnou vás za ruku
přes otlučené cesty alejí
a dokazovat zoufalství člověka
vyřazeného z nádhery nadpozemského království.
Zprávy přijdou
na počest smrti věšteb.
Šetrnými slovy účelu
poslové budou ohlašovat
chladné zuření realistické jeskyně.

Jednou poslové pošlou své myšlenky
skrze knihy, které nemají puls.
Budete viněni ze slabosti,
která vás utápí v otroctví.
Podivné soupeření vás bude sužovat
a váš život se bude plazit jako nemotorné zvíře,
které nemá domov.

A vy, mí nejdražší přátelé,
kteří jste pravdiví - kteří jste tu byli stále,
obnovíte svou oddanost
mocnému obrazu ve vzdáleném zrcadle.
Budete naslouchat těmto příběhům
a slzet ve svém tichém srdci
se zvířecími pařáty, které jsou otupělé
kamennými branami času.
Kde nepotvrzené je stvrzeno,
kde vaše špetka duše je uložena.
Posílí vás to
a bude kolébat ve světle
vaší vlastní vize,
která se bude řídit jako záře
šerou otupělou chodbou.

Poslové budou naříkat
ve zvuku vašeho odmítnutí.
Budou křičet: „Chceš se stát
pokorným sluhou a osamělým svatým?“

Mutanti světla
jsou vždy zkoušeni obavami
ze stupňující se izolace
a z příslibu vyzrazení pravdy.
Naslouchejte bez sluchu.
Sud'te bez prominutí.
Velcí příživníci nepravdy
zvíteží, jestliže budete věřit pouze vaší víře.

Someday, when all is clear to you --
when the winds have lifted all veils
and the golden auberge is the locus
of our souls --
you will be tested no more.
You will have reached destiny's lodge
and the toilsome replica of God
is jettisoned for the pure and perfect.

A Fire For You

On this, the shortest day of the year,
I have journeyed to the Great Plains
to build a fire for you.

The night air is cold like a cellar
cut from ancient stones.
But I found some wood among the deserted plains
buried under the grasses and dirt,
hidden away like leaves
that had become the soil.
After I cleaned the wood by hand -- its dirt beneath
my nails and the fabric of my cloth
I sent a flame
combusted by the mere thought of you.
And the wood became fire.

There were hermit stars that gathered
overhead to keep me company.
Your spirit was there as well
amidst the fire's flames.
We laughed at the deep meaning of the sky
and its spacious ways.
Marveling at the flat mirror of the plain
that sends so little skyward,
like the hearts of children denied
a certain kind of love.

You played with spirits
when you were young among these fields.
You didn't know their names then.
I was one.
Even without a name, or body,
I watched your gaze, unrelenting to the things
that beat between the
two mirrors of the sky and plain.

I believe it was here also
that you learned to speak with God.
Not in so many words as you're now accustomed,
but I'm certain that God listened to your life
and gathered around your fire
for warmth and meaning.
In the deserted plains he found you set apart
from all things missing.

Dear spirit, I have held this vigil for so long,
tending fires whose purpose I have forgotten.
I think warmth was one.
Perhaps light was another.
Perhaps hope was the strongest of these.

Jednou, až vám bude všechno jasné -
až větry zvednou všechny závoje
a zlatý domov bude sídlem
našich duší -
už nebudete více zkoušeni.
Dosáhnete osudového příbytku
a vysloužená replika Boha
je vhozena do ryzosti a dokonalosti.

Oheň pro tebe

Na tento nejkratší den v roce,
putoval jsem do Největších Plání,
rozdělávat oheň pro tebe.

Noční vzduch je studený jako sklep
vyřezaný ze starodávných kamenů.
Našel jsem však nějaké dřevo v pouštních pláních,
pohřbené pod trávou a blátem,
ukryté daleko jako listy,
které se staly půdou.
Potom co jsem očistil dřevo rukou - jeho bláto zpod
mých nehtů a tkaniny mého oděvu,
poslal jsem plamen
zapálený pouhou myšlenkou na tebe.
A dřevo se stalo ohněm.

Byly zde poustevnické hvězdy, shromažďující
se nad hlavou, které mi dělaly společnost.
Tvůj duch zde byl také
mezi plameny ohně.
Smáli jsme se nad hloubkou významu nebe
a jeho prostorných cest.
S obdivem k plochému zrcadlu planiny,
co tak málo vysílá k nebi,
jako srdce dětí,
odmítajících určitý druh lásky.

Hrával jsi si s duchy,
když jsi byl mladý v těchto polích.
Neznal jsi tehdy jejich jména.
Byl jsem jedním z nich.
Ačkoliv beze jména nebo těla,
sledoval jsem tvůj pohled, neúprosný k věcem,
které bubnovaly mezi
dvěma zrcadly nebem a plání.

Věřím, že ses zde také
naučil mluvit s Bohem.
Ne tolika slovy, jak teď jsi zvyklý,
ale jsem si jist, že Bůh naslouchal tvému životu
a obklopoval tvůj oheň
srdečností a smyslem.
V pouštních pláních tě našel odděleného,
od všech věcí vyprázdněného.

Drahý duchu, já jsem držel tuto hlídku tak dlouho,
opatroval ohně, jejichž smysl jsem zapomněl.
Jeden byl myslím srdečný.
Druhý byl snad světelný.
A snad nejsilnějším z nich byl nadějný.

If ever I find you around my fire,
built by hands
that know your final skin,
between the sheets of the sky and plain,
I will remember its purpose.
In barren fields
that have long been deserted by the hand of man
I will remember.
In the deepest eye of you
I will remember.
In the longest night of you
I will remember.

On this, the shortest day of the year,
I have journeyed to the Great Plains
to build a fire for you.

Jestli někdy najdu tě u mého ohně
rozdělaného rukama,
které znají tvou poslední kůži,
mezi pláty nebe a pláně,
budu si pamatovat jeho účel.
V neúrodných polích,
která byla dlouho opuštěna rukou člověka,
upamatuji se.
V nejhlubším oku tvém
upamatuji se.
V nejdelší noci tvé
upamatuji se.

Na tento nejkratší den v roce,
putoval jsem do Největších Plání
rozdělávat oheň pro tebe.